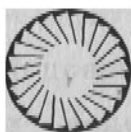

Хуан Хосе Бенитес

Завещанието на Свети Йоан

Хелиопол

Първо издание на български език (Книгата е издадена 12 пъти на испански език в периода от 1988 до 1994 година)

© Хелиопол, 1995

© Аврам Леви - превод от испански

© Апостол Апостолов - художник на корицата

с/о „Хелиопол-Езотерик"
Настоящата книга носеща заглавието
"Завещанието на Свети Йоан" е
издадена в две части.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

ПОЗДРАВ

ВТОРА ЧАСТ

ВТОРОТО РАЗКРИТИЕ

ВИДЕНИЕТО НА ЙОАН

СЕДЕМТЕ БОЖИИ ШКОЛИ

ВТОРОТО ПЪТУВАНЕ КЪМ БОГА

ВИДЕНИЕТО НА ЙОАН - ПАЗИТЕЛЯ, КОЙТО БДИ НАД НЕГО

СЪЗИДАТЕЛНАТА РАБОТА НА ГОСПОД

ВТОРИЯТ ИЗВОР

ТРЕТИЯТ ИЗВОР

СЕДЕМТЕ СЪНИЩА НА СМЪРТТА

ЕПИЛОГ

*Издателство "Хелиопол" заявява, че не носи отговорност за заглавието на книгата и в случай, че авторът на настоящето **Завещание**, не е самият Апостол Йоан, те написалият този текст е най-малкото заслужаващ да носи името Йоан -Ученик на **Наставника Светия Дух**.*

Книгата "Завещанието на Свети Йоан", в настоящето издание на български език, се посвещава на всички онези, които работят в тишина за идването на Новата Култура.

ПОЗДРАВ

Аз, най-лошият от грешниците.

Аз диктувах на Натан.

Първата ни заблуда: относно завръщането на Учителя

Първите разногласия и разрив.

Духът на Истината и неговият смисъл

Евангелие на освобождението

Плодовете на вътрешния дух

Едно ново Евангелие на вярата

Сега Бог е този, който търси човека

За жените: другата грешка, която сме длъжни да поправим

Няма свети семейства

Исус не бе Месията, когото ние, юдеите, очаквахме

Едно хубаво, но утопично намерение

Първите преследвания

Големият разрив с юдаизма

Изборът на архиепископа – едно човешко назначение

Една болезнена, но неизбежна диаспора

Андрея, братът на Петър

Петър, основоположникът на Църквата

Натанаил, наричан още Вартоломей, който изчезна

Матей Леви и неговият ученик Изидор

Симон Зилота, пламенният националист

Близнаците Юда (Тадей) и Яков Алфееви

Тома Дидим, големият мислител

Филип, интендантът на Исусовата група ученици

Яков Зеведеев, обичният ми брат

Юда Искариот

Опасностите за новата религия, прокламираща чудесата и животана Исус, вместо Посланието Му

Хитрият Саул (Павел), истинският подбудител и създател на Християнството

Не обещавайте спасението като награда, защото, смъртните го притежават по право, поради Божието си сътворение

Не Бог е този, който наказва

Смъртта не е последица на греха

Не фигурата на Исус, а Посланието Му

Римската империя не разбира смисъла на Исусовото Царство

Да се изпълни Волята на Отца е постигане на тайнството

Върховно доверие във Волята на Бога-Отец

Избягвайте фанатизма

Търсете най-напред Божието царство

Не произнасяйте никога молитвата си по задължение

Исус бе сякаш едно дете

Следвайте ме

Не се отдалечавайте от човешкото в Исус

Религията на Исус и християнството на Павел

Друга трудно поправима грешка

Уважавайте себе си и не се подценявайте! Божествената искра във вас е Възвишено продължение на Вселенския Баща

Възвишеното и несравнимо Учение на Исус

Вие носите Бога във вашия дух

Настоящото Завециание не е плод на моето въображение.

Твърденията на Йоан Зеведеев, както и преценките му, които избилстват, са достатъчно строги и самокритично откровени за да допуснат съмнения за достоверност или тичеславие на Евангелиста.

Предисторията на същите произхожда от едно откритие подарено на света преди половин век и запазено д о с е г а от така наречената "Фондация Урантия".

Заедно с моята благодарност към въпросната Фондация, заради позволенieto да черпя от нейните неприкосновени — за мен, свети — извори, Ви поднасям тази Йоанова творба.

Църквата знае за това откритие, но очевидно, го премълчава. А може би отрича, при това по същия начин, както "настанилите се на върха на светската власт" само благославят и оправят своето си: онова, което им носи облаги. ,»

Х.Х. Бенитес

Словото на Исус трябва да блесне по истинската пътека на това Учение. Досега човечеството не познава истински Учението, което Христос е проповядвал, то познава само християнството, като модел наложен от учениците.

ПОЗДРАВ

Аз, Йоан, изпращам своя поздрав до Седемте избрани Звезди* и до синовете, които обичам, според истината на Този, в който Бог беше вложил Божественото начало, Синът.

Аз, Йоан Зеведеев, когото Справедливият назова "Син на гръмотевицата", роден във Витсайда** след като живях сто години, зная, че часът ми скоро ще удари, реших да ви пиша от Ефес сега, когато сме в година Шеста от царуването на императора Цезар Нерва Траяно Августо, чиито последен и непосредствен триумф му донесе титлата Дакийски.

Аз, най-лошият от грешниците

Деца мои, скорошен ще е последният ми час. Няма да закъснее повикването, за да се представя и аз пред Истинния. Знаете, че всичките ми братя и другари вече са мъртви. Самият аз обитавам едно тяло, което е живо, благодарение на Бога и грижите на внучката ми, която посвети на старостта ми повече от двадесет години. Нито добротата на семейството ми, нито безсънните нощи на обичните ми синове от Ефеската ни Църква не биха могли да променят предначертаното от Всевишния. Той ме чака.

* Това са първите седем раннохристиянски църкви: в Ефес, Смирна (сега Измир), Пергамо, Тиатир, Сардис, Филадельфия и Лаодикия.

** Вестсайда или още Витсайда, рибарско селище на Тибериатското езеро. (Бел. на Х.Х.Б.)

Вече не бих могъл дори да работя, ако не съм поставен на стол...

Сега е момента да взема папируса и мастилото и да изповядам грешките си. Както бе написано от верния ми и обичан ученик Натан: "Бог е светлина и в Него няма място за каквото и да е невежество. Ако твърдим, че сме съпричастни към Него и в същото време крачим в мрака на незнанието и лъжата, ние действуваме против Истината". И така, чада мои, чуйте и бъдете милостиви към мен, стареца. Независимо от думите и външността си, аз извърших най-противния от греховете: вървах в мрака на невежеството и още по-лошо - допуснах и други да изпаднат в грешка...

Аз диктувах на Натан

Не са изминали и две години от войната с даките. Това съвпадна с приключването на окончателната версия на нареченото от вас Евангелие от Йоана от страна на добрия Натан, блестящ книжник и приятел. Мой дълг е сега да ви предупредя: аз бях този, който диктуваше всяка дума на Благовестието пред Натан.

Поради това, само аз, единствен, нося вината, че като знаех истината, съм я прикрил. Този е големият ми грях, чеда мои. Оттук нататък, победен, пожелах да се върна към просветлението, заради което моля Премъдрия и вас, самите, за прошка и състрадание. Тогава, докато водех перото Натаново, си припомнях **онова, което стори и изрече Исус**, имах възможност да се отдалеча от затъмнението, което други - и аз самият, си позволихме да подхраним. Небето ми е свидетел, че ни водеше добрата воля. Лукавият обаче е кроил своите планове, поради което не биха могли да бъдат оправдани тези недостойни слуги на Справедливия. Обични ми: не за да прибавя мрак към тъмата реших да ви пиша, а за да блесне Словото Исусово в любящите ви сърца, именно така както ни бе доверено, а не както глупавите Му прислужници обикновени простосмъртни се бяха разбрали да го проповядваме. Сега, когато крача по осветената пътека, причината за моята радост е просветлението и решимостта ми да ви го доверя. Вашият дух, уталожил се след изненадата от тези встъпителни слова, ще съумее да разбере, да поправи и да продължи истинното Послание, завещано ни от Словото. Не бих искал повече да крия: Истината бе притулена. Аз, съзнателно, както и останалите ми събратя, Исусови ученици, спомогнах с мълчанието и малодушието си да бъде затворен в саркофага на мълчанието съществен дял от истината.

От мига на отдалечаването Му от нашата Земя, ние допуснахме доктрината на Спасителя да се преиначи, някои от Принципите и да потънат в забвението, а факела на безкрайната й Светлина - да загасне.

Посланието на нашия Господ не бе онова, което ви обявихме като Негово завещание. Бяхме затънали в концепционално опущение. И затова, аз, Йоан Зеведеев, последен от оцелелите Исусови ближни, съм задължен да изправя грешката, в името на Истината. Едва тогава бих си заминал от този свят в мир.

Първата ни заблуда: относно завръщането на Учителя

Както знаете, обични деца мои, изминаха седемдесет и три години от загасването на земния живот на Истинния върху Разпятието, и от прославата на Възкресението Му. Оттогава, всички ние чакаме завръщането Му. Вярата във Второто Му завръщане продължава да живее между членовете на Седемте избрани Църкви. Време е вече да се събудим за действителността. Защото тази бе една от първите ни, достойни за съжаление, заблуди. Защото не съумяхме да Изтълкуваме Неговите думи. Вярвахме в неминуемото Му, повторно превъплъщение. Това ни направи неразсъдливи. Вие сте слушали думите на добрия Петър, че краят на всичко това приближава. Но Симон-Петър и всички, които споделяхме тази надежда, бяхме сгрещили. Този случай, макар и да имаше по-малка значимост, още от началото вгорчи братските взаимоотношения помежду ни, между посланиците на Небесното царство, както самият Учител беше назовал най-близните Си ученици. Нашите разногласия, които винаги съумявахме да скрием, постепенно ни отдалечаваха един от друг. Истина ви казвам, чеда мои, онези непримирими позиции между Исусовите апостоли ги имаше и приживе на Справедливия. Дошло е време да ви ги разкрия. Още при Него, в годините на живота Му, някои ръкоположени от Исусовите ръце, се оставихме да ни подведе ревността и одумването. Самият аз бях укоряван неведнъж от Учителя. Но суетността ми стигна дотам, че вместо да се поправа, си позволих да се назова в Евангелието, което вие приехте с толкова обич и ревност, като ученика, когото Исус обичаше. По този начин проявих неблагодарност към Онзи, **който ни обичаше еднакво**. Нека обаче забравим за момент онези стари и детински разногласия, за да се захвана с по-тежкото: онова, което наистина ви касае пряко.

Първи разногласия и разрыв

Нашите различия в мненията и преценките, до днес прикривани и послужили само да накърнят взаимната ни обич поради което се срамувам, започнаха всъщност в историческия момент, когато Той, както ни бе обещал, ни дари Духа на Истината. Както знаете, това се случи по време на празника Петдесетница* в Йерусалим.

В резултат на това събитие, Симон-Петър, изпълнен с ентузиазъм и Любов към Учителя, прекъсна благоразумното мълчание, което ни заобикаляше и тръгна по улиците на Светия град, по пътищата и селата на Израел да оповести и прослави реалността на Исусовото Възкресение. Оттам именно се породи най-страшната от грешките ни. Не се безпокойте. Скоро ще разберете. Исус го бе изрекъл неведнъж: **"Ето ви моето Послание: Вселенският Отец е Баща на всички човеци и поради това хората са братя"**. Тази безхитростна и знаменита истина съдържа и

доказва смисъла на живота на Учителя от Назарет, но ние обаче, поведени от Петър, **забравихме това Послание**. Онази върховна сила, която се вля в нас от небесата в деня на Петдесетница ни съживи, като ни извлече от изпепеляващия страх и неувереност. Онази благодат на Духа пречисти сърцата и ни вдъхна смелостта да прогласим Благата вест**. Ние бяхме заслепени от радост и се **нуждаехме от безсмисленото за момента, но справедливо овъзмездяване на доброто име на Христос и Неговата апостолска група**.

* В година 30-та от новото летоброене, годината на Исусовата екзекуция, този празник се падал на 18 май, датата на последното Му явление пред Неговите ученици. (Бел. на Х.Х.Б.)

** Всъщност защо е била необходима смелост за подобно действие? На 9-ти април, 30-та година от новата Ера, в неделята на Възкресението, апостолите са били събрани в гостната на Елиас Маркос и слушали съобщението на Йосиф Ариматейеки, садукеец, член на Духовния съвет на Великия Синедрион, че: "Всеки, който коментира публично или в частен разговор случая с празната гробница или възкресението на Учителя, ще бъде отлъчен от Синагогата, и второ, всеки, който възвестява, че е видял или разговарял с възкресителя, ще бъде осъден на смърт". Йосиф е бил собственикът на Исусовия пантеон, построил го за себе си и преотстъпен за погребението Му на 7-ми април. (Бел. на Х.Х.Б.)

Симеон-Петър пръв се захвана сначинанието, като вдъхна живот на единствената вест, която имаше значение в онзи момент: Възкресението на Справедливия.

Няма да оправдавам нито себе си, нито другите, които предприехме мисията за разнасяне на новото Благо-вестие. Вие, братя мои, и онези, които ще дойдат в бъдността след вас, ще сте съдниците ни. Но нека никой да не ви лъже. **Новото Евангелие нямаше нужда от многословие, от извънмерни ритуали, от угодничене, благоприличие...** Действително и неволно, в онези моменти на повишено самочувствие изпаднахме в непростима грешка, като заменихме уникалното послание на Благата вест за Царството, с ограничени събития, **обвързани конкретно със земния живот на Спасителя**. Бяхме опиянени от славата: възкръснал измежду мъртвите. Много от нас Го видяха и споделиха словото Му. Това бе единственото значимо за нас. Силите, които искаха да Го погубят, се оказаха смазани от Истината на дивното Му присъствие. Учителят бе с нас. Не бе мъртъв завинаги. Чувството за триумфиране ни опияни, като премахна всичко друго. Изпълнени от възторг, излязохме навън, по улиците, и пресипнахме, възхвалявайки онова, което вече знаете: че Исус отново е със своите апостоли, а ние бяхме избраниците Му. Последното заслепи нашето съзнание за зависимост на смъртни: Неговият успех - мислехме си ние, следователно, бе и наш. Кой, по онова време, можеше да се замисли за друго, извън Възкресението Му? Усещахме се пренесени в друг свят, в света на цялостната радост и безбрежната надежда.

Идването на Духа на Истината бе буреносно, както го бе предсказал Справедливият. Всички си спомнихме словата Му. Нещо повече: онзи внезапен блясък на възторг от триумфа, поразил враговете ни, **ни заслепи**. Петър, който бе толкова пламенен и доминантен, помете възможността за избор и желание, като взе инициативата и ни увлече в проповядването на това, което ви разкрих. Много от нас го последвахме, като се определихме - без да го съзнаваме тогава - за привърженици на само един фрагмент от истината. С времето, Симон-Петър щеше да се превърне в основател на една нова религия, на която вие и аз се уповаваме днес. **Но тя се роди още тогава оцетена от същественото**. Това не бих могъл да премълча. Далеч от цялостното свидетелстване за единствената истина, той предостави на Седемте избрани Църкви една бледа сянка на дивното Исусово послание. Защото сянка е онова, което получихме. Но не и Светлина. Нашето християнство, така както се е развило в тези времена, ни учи, че Бог е Бащата на Господа Исус Христос. Тази пълна увереност, обвързана с нивото на опитност в една общност от Седем църковни общини, благодарение, на вярата, че Христос е възкръснал, бе всъщност целият ни тогавашен идеологически багаж. Като концепция, това бе твърде недостатъчен ресурс. Ако в името на истината, решим да го сравним с голямото и забравено **Послание за Божието бащинство над Човечеството и следствието от това Бащинство, че синовете Божии са братя**.

Виновни сме. Да го признаем, макар и само веднъж, независимо, че ще ни докара критиките на онези измежду нас, благоговеещите пред авторитета на мъртвите. Стрехимме. Симон-Петър сгреши първи. И аз, Йоан, заедно с него. И ако сега ви пиша и разбулвам тази тъжна истина, това е защото все още не е късно да поправим нещата. **Ние конкретизирахме една религия около личността на Исус, Неговите чудеса, знамения и много от наставленията Му, като пропуснахме единствената, най значима поука, заради която Той живя и умря: да се обичаме - вярващи и невярващи - в името на вярата и уверението, че Бог е наш Вселенски Отец. Не само на Словото, но и на всички нас, макар и пребиваващи в тази недостойна и смъртна плът.**

Както казах, чада мои, поради тази именно причина, не закъсня появата на дълбоки разногласия вътре в апостолския колегиум. Когато опияняващите пари на първите възторзи се изпариха, едва бе изтекъл месец от славната Петдесетница. Някои събрата, задвижени без съмнение от Духа, си припомниха колко опасна и погрешна е подобна позиция. Не бих забравил докле съм жив, горчивината на добрия и логичен Вартоломей* при разгорещения му спор със Симон-Петър и другите, между които бях и аз, които проповядвахме единствено и изключително идеята за Възкресението на Учителя, като забравяхме истинския смисъл на Неговото превъплътяване. Противоречията и различията между Исусовите близки неизбежно доведоха до разрыв. Винаги се е пазела в тайна причината,

Вартоломей да потегли за източните земи на Филадельфия**. Сега е, часът да изповядам единствената подбуда за внезапното му заминаване от Йерусалим. Покъсно узнах, че останал близо година при Абнер и Лазар***, след което се отправил за Двуречието**** и по нататък, за да проповядва евангелието за Царството, така, както той го разбираше.

* *Вартоломей или още Натанаил, апостол, роден в проспериращото селище Кана (Галилейска), на 2 часа път от Назарет. (Бел.Х.Х.Б)*

** *Днес, Филадельфия носи името Аман и е столицата на кралство Йордания.(Бел. Х.Х.Б.)*

*** *Лазар от Витания, богат земевладелец, приятел на Исус от детските години, привърженик на Христовата доктрина, възкресен публично, пред много голямо мнозинство очевидци на явлението, е бил не само преследван за това, но е бил предупреден, че ако бъде заловен от стражниците ще бъде ликвидиран. Това го е принудило да замине при Абнер още преди Разпети петък и, по-късно, да се установи завинаги във Филадельфия. Сестра му Марта е продала имота и заедно с най-малката сестра, Мария са го последвали след Петдесетница на 30-та год. от н.е.(Бел. Х.Х.Б.)*

**** *Нарича се Месопотамия, между реките Тигър и Ефрат, днешен Ирак, където се е намирал гр. Вавилон. (Бел. Х.Х.Б.)*

Различието в неговия критерий за същността на Исусовото послание беше голямо и никога досега не бе признато публично. Инакомислието водеше до отслабване силата на апостолския колегиум, но и до намаляване количеството на посланиците: след Натанаиловото отпътуване ние останахме шестима апостоли, докато в Четвъртък, 6-ти април, по време на Последната вечеря, бяхме все още дванадесет, а час преди да приключи същата, останахме единадесет. И точно затова го описвам. Нека вашата обич към посланиците на Царството да е просветлена, а не заслепена от неяснота и объркване, с което ние се бяхме примирили. Силата на Възкресението бе замъглила нашите сетива: Симон-Петър, брат му Андрей, Филип, Матей Леви, моят брат Яков и аз, най-младият тогава, престарелият днес Презвитер Ефески, се заклехме да **възвестяваме Благата вест за Исусовото завръщане към живота. При това, останахме глухи за всичко останало.** Нека Господ, в безграничната си милост, да ни го прости...

Духът на Истината и неговият смисъл

Разривът беше факт. Нямахме да можем да го превъзмогнем. Красноречието на пламенния Петър извърши останалото. Ние, често нерешителни, бяхме пометени от силата на неговото слово, където фигурата на Исус беше център и опорна точка на всяка проповед. Нашето малко ядро ставаше все по-забележимо и отново треската на триумфа заглуши гласовете на добросъвестните, при предаването на Посланието Му. Изпълнени със суета и тщеславие, наблюдавахме с толкова човешко задоволство увеличаването на вярващите в Божия син, а то бе, сякаш като лавина. Езичници и юдеи приемаха словото и кръщението. Само за месеци станахме цял легион. Тази институция, която сега наричаме Църква, се роди като секта вътре в юдаизма. Тя ограничаваше и обезсмисляше в него само онова, което възприемахме като ограничено и лишено от смисъл. Ние всички и най-вече Петър останахме верни на онова, срещу което воюваше Исус: душните и безполезни правила и ритуали на Канона. Вие знаете от нашите уста и писма, че не успяхме да се отречем от връзките с онези вярвания и досадния церемониал на дедите ни. Сякаш бяхме останали вън от истинния и уникалния смисъл на Христовото послание. **Всички злини, обични деца мои, произлязоха и ще произлизат от невежественото отказване и забравяне на Божието бащинство, което заменихме с прокламиране на оскъдната по сравнение с Него мечта, съдържаща се в благовестие за Царството Небесно.**

Преди да продължа с тази изповед за нашите грешки, съм длъжен да ви разкажа за друго едно обстоятелство, което е тясно вплетено в зараждането на тази нова религия. Ако не променим овреме нейната насоченост, само Всемогщият Бог може да знае накъде ще се излее всичко това с преминаването на годините...

Много от Вас, предани чедра мои, са ме питали за значението на пристигането на Духа на Истината. Ето ви откровеното ми мнение, но не за да разпалвам спорове, а за да осветля онези, които са нетърпеливи да намерят мир и съгласие в Нашия Господ Исус. **Той живя, като ни показва Благовестието, което освобождава човека от най-старото съмнение, че сме чада на Лукавия, вместо синове на Божията слава.** Това бе най-ценният урок, който изоставихме на заден план, сякаш сме поривисти юноши, заслепени от краткотрайно великолепие. Бог ни издигна в достойнството на Свои синове, разпръсна мъглата на невежеството и неувереността, натежала над нашия произход и дори в бъдеще. Любими чада! Нима можете да си представите по-голяма чест и радост от тази **да знаете, че сте синове на Всемогщия?**

И както ни обяви Исус приживе, ние не сме сираци. Като се възвиси над този свят, Учителят ни изпрати вместо

себе си Духът на Истината, предопределен да живее във всеки един от нас, човеците. Ето така, поколение след поколение, препотвърди посланието Си. Нека да не изпадаме отново в грешка да се самопровъзгласим за единствени пазители на тази милост. **Духът не избира. Той се разпростира по равно върху всички смъртни, вярващи или не, така както слънчевата светлина огрява света без спазарявания и без да прави различия.**

По този начин, всеки народ, всяка общност и човешко племе притежава или ще получи истинното Послание на Христа, осъвременено според изискванията на деня и вечно новите или обновяващите се за момента духовни потребности на всяко човешко същество. Нека бъде пределно ясно, чада мои, че няма по-важна мисия за Духа от това да придаде личен характер на Истината, да я индивидуализира. Защото, **само осмисленото разбиране на тази Истина ще ни допусне до притежанието на по-чистата и извисена форма на човешка свобода.** Втората полза от пристигането на Духа на Истината бе изпитана от този ваш брат. В началото, когато Исус бе разпнат, отчаянието се настани в нашите сърца. Въпреки че Го видяхме възкръснал, напускането Му на този свят ни остави сираци. Не знаехме как да живеем без Него. Той ни изпрати Духа - Наставник и усещането за изоставеност и осиротяване угасна. Закономерно е да мислим, че без Духа на Истината, всички вярващи бихме били беззащитни и осъдени на самота. Присъствието Му ни даде тласък да провъзгласим реалното съществуване на дивния факел на Отца, който пламти в душата на всеки смъртен. И така ще бъде вовеки веков. Духът на Истината е, заедно с това, духът на Вселенския Отец и Сина Създател. Не го пиша, защото не го знаете, а защото ви бе показано наполовина. Обични ми чада: не изпадайте в грешка, като вярвате само на интелекта си, при разпознаването на Духа на Истината, загърнал, човечеството. Духът не създава усещане за присъствието си. Мисията Му е друга: да затвърди и направи видим духа на Божия син. Всъщност Исус Го каза: "Духът, който ще ви изпратя, няма да ви разкрие сам Себе Си". Доказателството за вашата причастност Или общност към Истинния дух не се състои в това, че ще Го признаете, нещо, което никога не ще постигнете. Пробата за причастие е нарастващото Ви непогрешимо съзнание за жизненото присъствие на Сина в дълбините на сърцата ви. Ако се наслаждавате на присъствието на интимната Исусова светлина в себе си, тогава вие сте открили Духа на Истината, живеещ във вас и не само във вас, във всички. Онези, живеещите в невежество, са само изоставачи по-назад в безмерната любов и съчувствие на Отца. Но нека бъдем търпеливи: плодът зрее не за себе си, а според желанието на Градинаря.

Духът, чада мои, е дошъл да помогне на хората да си припомнят Напътствията на Учителя и да просветлят живота си.

Той е тук, за да помогне на вярващите да потвърдят мъдростта на Словото и възвишената значимост на въплътения Му живот.

Духът дойде, също така, за да ни припомни, че Словото е живо, днес и завинаги, в най-закътаното кътче на всеки от вярващите от днешните и бъдещите поколения. Словото не е творение на смъртните, а Божие. Духът е Неговият водач по пътя на крайната истина, а тя е духовната съставка на съзнанието, благодарение на което сме обречени на върховното щастие. И ако ме запитате, какво е щастие, единственото, което бих ви напомнил е онова, което знаете и то ни бе дадено чрез най-древната от заповедите Божии: да се изпълни волята на Отца.

Евангелие на освобождението

Нека никой не се опитва да ви заблуждава, чада мои. Нито дори ние - посланиците на Царството небесно. Нали аз самият, ви бях писал, че Божият Син се появи, за да унищожи творенията на Лукавия. Но това не е голямата и единствена Истина. Исус живя сред нас и разкри цялостната си посветеност на волята на Бащата - Бог. Всевишният не е раздразителен, нито гневлив, а любящ. Някои от нас, които бяхме близо до Него, ви предадохме погрешно едно благовестие на суровия залог или откуп. Бе написано и казано, че Исус живя сред нас, умря и възкръсна, за да измие човешкия дълг; за да ни освободи от мрежите на Дявола. Не, чада мои! Всеки човек, поради щедрия жест да е Божие творение, има неприкосновеното наследство на собственото си безсмъртие. Справедливият не бе дошъл да ни откупи, а да припомни. **Бог не убива. Бог не обвинява. Той не наказва. Ние самите, далеч от просветлението, обвиняваме, мразим, унищожяваме или наказваме. Независимо от това, благого на Божието Бащинство е присъщо право, носещо надеждата за всяко човешко създание.** Това е същността на Исусовото послание, което потулихме или изменихме, дори деформирахме. Сега ви приляга да го получите и **прилагате.** И тъй като краят ми приближава, ще се осмеля да кажа нещо и отгоре, ако упорствате в оглушките си за онова, което сега ще ви открия. **Зная, че Духът на Истината води ръката ми върху този ръкопис.** Не следвайте нашия несретен пример, не правете забележки по полетата на посланието Му. Други, след вас, ще бъдат също просветлени от този Дух носител на Истината: **скритото до днес Бащинство на Вселенския Отец, както и последицата от него -Братството на човеците - ще изплават, за да преобразят идните цивилизации.** Обръщам се към вниманието ви, обични мои: няма нещо по-неизменно от обичта на Звездния ни Отец, от мъдростта на въплътеното Му Слово и, най-сетне, от силата на Духа. Въздействието на тази сила е като настъпването на зазоряването: кой или какво може да го спре? Нека признаем спасяващата Му сила. Тя ни изпълва с толкова Щастие, че от Петдесетница* насам, всеки от нас напредна за месец повече, отколкото през четири други години на близко единение със Справедливия. Задължен

съм, също така, да ви подготвя: **ще дойде ден и Човечеството ще се събуди в Светлина и ще приеме като свое, голямото, истинското и чистото Христово Послание.** Вие, деца мои, също сте кръстени в духа. Участвайте тогава с делата си, който вдъхновяват посветения, че е син Божи. И още, работете като приемете приживе волята на Създателя, живеещ във вас.

* Петдесетница е третият празник на юдаизма. Името му вероятно е дошло, в превод, от Празника на 7-та, седем по седем дни. Всъщност означава 49 дни след благополучното излизане от Червеното море, след Египетския плен. Не е ясно нито е важно как числото 49 се е трансформирало в гръцкия превод на Петдесетница, защото според оригиналното му име би трябвало да се нарича Празник на Люлееция се сноп, или Денят на завършената жътва. Някои смятат и вероятно имат право, че е възпоменание на деня на връчването на плочите с Десетте Божии наставления или Сионския закон. В частния случай на Година 30-та от новото Летоброене, този празник, за който често споменава свети Йоан, по гроби изчисления е на 18 или 19 май, т.е. 40 дни след Възкресението Христово. (Бел. Х.Х.Б.)

Плодовете на вътрешния Дух

Било е написано: не се доверявайте на всеки дух, а го изпитайте дали идва от Бога. Сега, обични ми чада, вече знаете: всичко спиритуално има Божи произход. Упорстващите в несправедливостта, затъналите в беззаконието са просто слепци. Вие ще трябва да разтворите очите им за Духа, обитаващ в тях. Достатъчно е да им предложите Исусовата истина, да снемете булото пред очите им, за да открият произхода си, който не води началото си от плътта и калта, а от Вселенския Отец. Всичко останало е работа на големия Наставник, на вътрешния Дух, който се спуска над нас на връх Петдесетница.

Ето, виждате ме днес, в стотната ми годишнина, когато се опитвам да поправа написаното, относно проверката на духовете, че са идващи от Бога. По същия начин съм готов да постъпя и в другия случай, тясно свързан с историческото присъствие на Истинния Дух. Чели сте и дори сте слушали от самите посланици на Царството. При все това, ви обявявам, че много от тези странни и чудни признаци и поуки, които бяха съобщени към Петдесетница, бяха само последица на силата на усърдието ни и чувството за триумф над кащата на садукейците, властващи в Юдея. Тя имаше претенция да унищожи Исус и нас, Неговите последователи.

Спускащият се Дух на Истината несе нуждае от камбанен звън, нито от буреносни ветрове, както и от тамян*.

* Тамянът е пристигнал в Израел необработен от Бозвеля, където е бил пренесен от Арабия и Сомалия, както и "Комифора мирра"(миротото), "Комифора опобалзамум". Хиляда години покъсно, кръстоносците не открили и следа от скъпоценните дървета и храсти: турците са ги изкоренили преди това. (Бел. Х.Х.Б.)

Трябва да простите на онези, които са ви представили по този начин пристигането на Наставляващия. Аз, Йоан Зеведеев, бях очевиден на онова събиране в залата за гости в дома на Елиос Маркос*, и ви говоря истината, че нищо странно не ни впечатли, нито смути. **Никой от нас не видя с очите си огнени езици, за които някои претендират.** Не бяхме връхлетени от внезапен ураган. Не бяхме по чудо благословени с дарбата да владеем езиците и красноречието. Моментът бе по-напрегнат и задълбочен, отколкото преданието ви го представи. Духът - Наставник пристигна буреносно, **но с вътрешна, а не физическа изява**, която бе по-могъща от възможностите на човешкото възприятие. Това се случи рано следобед, когато сто и двадесет ярващи бяхме събрани в този дом и забелязахме уникално присъствие посред залата. Повтарям ви обаче: никой не видя в това нищо свръхестествено. Силата на Духа обаче овладя всяко сърце, като го изпълни с радост, със сигурност и доверие, каквито никога не е чувствувал по рано, който и да е от смъртните.

Обещаният от Исус Наставник беше пристигнал. Петър, въодушевен От Духа, се изправи и ни довери усещането си, което всеки от нас, поотделно бе изпитал в себе си: **зараждане на нещо духовно**, което би могло да бъде единствено творение на третата индивидуалност на Божествеността. Импулсът на тази Сила ни озари и изправи на крака. Всички събрани там се отправихме към Храма, където обявихме на юдеи и езичници онова, което вече знаете. И ако нещо разтвори вратите на триумфа и новата ера, това не бе нашето красноречие, а мъжеството ни и нашата пламенност.

* Елиас Маркос, голям приятел на Исус и Неговото движение, баща на Йоан Марко, юноша по време на Исусовите страдания, по-късно летописец и автор на Евангелието от Марко. Домът им в Йерусалим е бил не само убежище на апостолите в първата седмица след Възкресението, място на две от явленията Исусови пред тях, но и форум на историческата Последна вечеря на 6-ти април, четвъртък, година 30-та от новото летоброене. (Бел. Х.Х.Б.)

Днес, седемдесет и три години след това събитие, аз съжалявам, че този благороден и силен импулс беше използван от апостолите, за да възвестят единствено възкресението, като **пренебрегнахме чудесната същност на вселенското Му Послание...** Не бих се изморил да го повтарям, чада мои. Виждате, че не малко път бе извървян от тази Петдесетница до днес и при все това, като разбулвам тези грешки, лесно е да се прозре, че в онзи момент, ние току-що се бяхме мобилизирали да пренесем този товар през времето.

Сега започвате да съзнавате, че бяхме объркали пътя. Самият аз ви бях писал навремето за Съблазнителя, че "Всичко онова, което надхвърля и го няма в доктрината на Христос, не принадлежи на Бога. Този, който съблюдава доктрината, той именно притежава Отца и Сина. Ако някой дойде при вас и не е носител на дело на тази доктрина, не го приемайте в дома си, не го поздравявайте.

Сега, чада мои, съм изплашен от тогавашното си невежество. Ние бяхме ръкоположени според Исусовата милост. Трябва да признаем, че не останахме в доктрината Му, в нашето учение. Нещо повече: никой от смъртните, именно поради безпорната истина, че е син Божий, не би могъл да бъде определен като съблазнител или изчадие на Лукавия. Всички принадлежим на Бога. Нека да се върна отново към моите тогавашни стъпки и да ги коригирам, защото все още не е късно. Защото всички, вярващи или езичници, носим в себе си светлината на Божествеността. Именно затова, те заслужават нашата обич, нашето уважение и сме длъжни да ги приемем, подслоним, да ги поздравим. Това, че трябва да познаят един ден истинския произход и посоката, накъдето вървят, е наша работа, но най-вече е задължение на Истинния Дух, обхванал всички и всеки от хората поотделно. Неговата мисия е да просветлява Човечеството за обичта Божия и милосърдието на Сина. Кой сме ние, за да съдим, награждаваме или наказваме? Нека да си вършим добре работата, да възвестяваме Истината и да оставим на големия Наставник въпросите за начина и времето на всяко индивидуално разбуждане. Тези плодове на Духа винаги пристигат, но при всяко човешко същество - различно, според обстоятелствата, според индивидуалността и желанието за усъвършенстване.

През многогодишния си живот съм се научил да бъда търпелив. Истината на Исусовото послание се движи сама. Човешката припряност не я задвижва. Не забравяйте, че от Петдесетница, Тя живее във всеки един от нас, но го прави посредством Духът -Наставник, разтворил се в същността на индивидуалната опитност. Помнете го винаги. Помнете, че Той, а не ние, е носител на цялата милост и състрадание, поникнали в нас.

Едно ново Евангелие на вярата

И тъй като съм си поставил за цел последното ми завещание да стигне до вас, ще е справедливо, преди да продължа с другите си немаловажни разкрития, да се сблъскам с едно тежко съмнение, породено между някои от обичните ми чеда, тук, в любимата ми църква в Ефес.

Вие се питате, съвсем основателно, дали истината, правотата, най-сетне справедливостта, могат да победят един ден, в свят като нашия, разпокъсан от несправедливостта, клеветата, лъжата и завистта. **Вярата и любовта ще победят ли злото? Отговорът, макар и да идва от един немошен старец, е положителен.** И не само гласът на житейския опит е носител на това потвърждение, а преди всичко - гласът на Духа - Наставник, който ме почете с дивното си присъствие. **Животът, смъртта и възкресението на Учителя, са най-добрите доказателства на написаното от мен.** Те са проявления на вечното доказателство, че вярата, доброто и истината ще превъзмогнат и ще поправят извършеното от силите на злото. Знаете, че в подножието на Разпятието някой се погаври с Исус, като Му се надсмя: "Нека да видим дали Бог ще те спаси!" Именно там е ясният отговор. Денят на разпятието бе мрачен. Денят на Възкресението бе блестящ и слънчев, а още повече - денят на Петдесетницата.

Деца мои, вие познавате или сте слушали за различните религии. **Онези от тях, които усърдно търсят освобождение на човека от свойствените на живота грижи, дори мъки, това са религиите, породени от човешката безнадеждност и отчаяние.** Вникнете, чада мои, че те търсят освобождението чрез бляновете, или чрез покоя или смъртта. **Христовото Учение поражда религии, възхваляваща живота, която ни изпълва с вяра, с надежда и любов.** Поради това, не се огорчавайте от неизбежната мътилка, която присъства в този преломен свят. Истината вече е поникнала. Оставете я да расте.

Чада мои, неведнъж, сте били огорчавани от внезапните промени в поведението на Съдбата, от несполуките, които Тя ви е поднасяла. Затова, именно ви питам, не понесе ли Исус най-жестоките удари от Нея? Нима не бях очевиден на случилото се през последния му земен ден*.

* Действително, Йоан Зеведеев е единственият, който е застанал редом до арестувания Исус, след като конвоят напуснал околностите на Гетсиманската градина и бил неотлъчно до Учителя по време на ужасните перипетии на този петък, 7-ми април, докато Христос не го отпратил, да доведе майка Му, за да се сбогуват. Придружавайки Богородица при подножието на Разпятието, той останал с нея докрай, неотлъчно, до 26-ти април, когато я отвел обратно в дома й... (Бел. Х.Х.Б.)

Учителят устоя на съмненията си в нощта на Четвъртък срещу Разпети петък, 7-ми април, победи ги, устоя на пренебрежението и презрението на враговете си, благодарение на могъщото Си оръжие: вярата във волята на Звездния Му Отец. Исус не се опита да избегне противоречията на живота. Посрещна сблъсъка с тях и ги овладя. Дори и с това, че изпи горчивата чаша на Своята смърт. Той не потърси убежище, криейки се в религията, за да се освободи от живота и неговите възли. Бих повторил, че колкото и да вярваме в другото ни бъдеще, във вечното ни съществуване, религията породена от Учението на Христос не бяга от живота.

Доктрината, която Той изповядваше, съдържаеше в основите си мир и радост, поради презумпцията за неминуемото откритие на едно ново духовно съществуване. Но не смесвайте Исусовото Учение с омайничето на фалшивите богове. Всяка доктрина, която упойва хората е човешка, затова не е дивна, няма божествен произход. В това се изразява Вярата на Словото, която е лостът, задвижващ световите. Само душите познаващи истината и още повече онези, който я търсят, могат да поведат останалите смъртни. Само те могат да бъдат наистина действени.

Сега Бог е този, който търси човека

Било е писано, че който изповядва вярата в Сина, притежава Отца. А аз ще добавя, чада мои, че който възвестява Справедливия Исус, е докоснат от Духа на Истината. Свободната воля ще се настани в сърцето му. От Петдесетница насам, Христос премахна границите между държавите и човешките ограничения. Пряпорецът му е синьо-бял, символ на свободата. Ние, имащите честта да Му служим приживе, не съумяхме да го приложим в името на духовното начало. Пристигането на Наставника бе Исусовият Божи дар за всеки от смъртните. Освен това бе и мисия, която не съумяхме да прозрем в онзи Момент. Тази е другата от големите грешки, която бяхме безсилни да признаем до днес.

Този Дух се разпръсна между вярващите и ги въодушеви да работят по-силно при възвестяването на Царството. Ние разбрахме, че подобен опит беше част от самото Евангелие, както и фрагмент от деформацията на първичното Исусово послание. То се оказа нов удар по неговата същност. Години наред, поради тази духовна слепота, всички вие приехте, че Истинният Дух е бил изпратен единствено заради благото на единадесетте Исусови апостоли. Но не бе така. Всичките, сто и двадесет гости, събрани в дома на Елиас Маркос, получихме **просветлението** от Духа. Светият Наставник направи същото и с останалите вярващи иди езичници. Всяка Душа получи своя дар по справедливост, **според любовта си към истината и според собствената си способност да прозре духовните реалности**. Тази е същинската религия на индивида: онази, която освобождава човека от свещеническото внушение, от натиска на дадена каста, като му позволява да открие сам най-чистата си форма на изява и да я намери в най-святото кътче в себе си, в своето сърце.

Колко и какви погрешни мнения сте изтърпели, деца мои, поради човешко тщеславие и слабост? Защо не съумяхме просто и истинно да провъзгласим пристигането на Духа-Наставник? Той ни донесе в дар едно съкровище: една религия, която не бе нито нова, нито стара, не бе консервативна, нито реформаторска. Религия, в която никой не можеше да властва: нито възрастният, нито младият. **Религия, имаща в основите си едно послание**. Послание, от което някои от нас, апостолите, сякаш преднамерено страняхме. Ако следвахме духа и Буквата на Исусовото Благовестие, разпространението на Духа Наставник би било по-различно, по-универсално, по-всеобхватно, а реалността - великолепна. В онзи предиобед на Петдесетница хората от различни страни ни посрещнаха радушно и естествено. Нашата церемониална поява и пламенната ни проповед бяха също естествени и простими. Всичко това бе първият, от жив по-жив, признак за универсалност на Исусовата религия. Ние обаче не съумяхме да го прозрем в далечина. Не се учудвайте, братя мои, ако светът ви ненавижда. Ние преиначихме едно послание, като го направихме по-бедно, благодарение на късогледството на тогавашния ни кръгозор. **Днес, 73 години по-късно, роденото за всички хора Християнство едва крета, в тясното пространство на Седем религиозни общини, които се самовъзвестиха като избрани от Божия Син. Има ли по-голяма грешка от тази недалновидност?**

Духът на Истината ни обяви, че **Благата вест за Звездното Царство не бива да се ограничава, нито предопределя за избрани раси, за определено ниво на културата или според езика на вярващите**.

Как постъпихме ние, избраните, най-близки на Учителя? Още от деня на Петдесетница ние **поставихме под ключ** цялостния смисъл на Благовестието, **като го ограничихме и подчинихме на юдаистичните традиции и норми**. Но опосветените християни бяха задължени да приемат тези условия. Универсалността на Христовото послание, донесено от светия Дух-Наставник, се оказа в онзи момент недоносен плод. Надявам се, чеда мои, че разбирате сега мъката ми и бурята на моите угризения? Кой ни даваше правото на поправки в свещените предначертания на Пратеника-Наставник? Независимо от всичко, ние ги изправихме.

Вярвам, че знаете: дори Павел от Тасос изтърпя неизброими затруднения, заедно със събратята си от Йерусалим, именно защото отказваше да възприеме задължението - езичниците да заплащат данъка за поданство, установен според юдейските закони. Истина ви говоря, братя, никоя религия, която има претенцията да бъде отворена и се стреми към разпространение по света, не би могла да го постигне, ако се остави да бъде просмукана от

чисто национална или расова, култура, от социалната практика, наложена отдавна. Днес, когато съм на една крачка от смъртта и ви пиша всичко това, не го правя, за да ми олекне на душата, защото тя е разнищена от угризенята за тази постигната, но премълчана истина.

Ако твърдим, братя мои, че "светия Дух-Наставник бе наше дело", ще се излъжем. Прокламацията от Петдесетница имаше всеобща предопределеност. Когато Духът на Истината се спусна над сто и двадесетте Исусови сподвижници, в същото време Той направи същото и над всички хора по поля и градове, разчупвайки досегашните ритуали, обичаи и формули от всички времена и народи. От този ден нататък, вече не бе нужно отшелничеството за размисъл в пустинята, за да ни споходи просветлението на **Истинния Дух**. Той бе изпълнил душите на света. Бе напоил природата и се бе настанил в нас, синовете Божии, поставил в ръцете ни нови средства за разпространяване на Благовестието. Тези средства, нямат нищо общо със земните сили и човешката власт. От Петдесетница насам, Исусовата религия скъса завинаги с физическите сили, познати вам. Вие сте новите възпитатели-учители на Човечеството, именно вие, чада мои, и онези, които ще ни последват. Поради това, трябва да знаете, че "оръжията" ви от днес и завинаги ще са от духовно естество: това са единствените неразрушими средства за въздействие. **Завоюването на духовете и възвестяването на новия ред от Христовата религия трябва да бъде снизходително и всеопрощаващо; като се уважават съвестта и вярванията, без да се опровергава никого.** Ходете по света, като носите единствения си багаж: **обич и добра воля**. Само с добро ще можете да победите злото. Отстранете от себе си склонността да съдите и осъждате. Като отговаряте на злото със зло, вие правите крачка назад към старите обичаи на нашите предци, които не са познавали **Христовото послание за Божието бащинство**. Щом като всички човешки същества сме братя, защо трябва да се проклинаме, да се презираме, да се подценяваме или да търсим унищожението на онези, които носят същата духовна кръв като нашата? Нима сме способни да пренебрегнем бащите си, съпрузите, децата, като се абстрахираме от тях, защото са стрешили повече от веднъж в слово или действие? Под светлината на светия Дух -Наставник в Истината, езичниците от далечните страни и вашите деца са едно и също нещо: **плодове на обичта на Звездния Баща**. Вървете по света със страстен стремеж към триумфа, но го правете с монетата на любовта. Омразата се срутва пред усмивката на обичта, пред тишината на мълчанието - проява на разбиране, пред благосклонен отговор и любезен прием, без унижения и оскърбления.

Братя: мразещият човек е нещастник. Не потопявайте в нови мъки изтерзаното му сърце. Напротив изслушайте обясненията му, колкото и да ви се струват неприемливи, дори когато това ви изглежда безсмислено. Помъчете се да приемете съжденията му като свои. **Защото винаги и все пак, съществува частица истина в истината на инакомислещите**. Нали виждате, че не търся суетата на почитите, нито ще ме стопли нетрайната награда на човешкото възхищение. Защото съм грешник, живял в лъжа и ще умра, провъзгласявайки Истината.

Учителят ни учеше, че Учението Му не е бездейно. Благовестието е личен риск, за онези, които го направят свое. Те ще могат да се решат на сблъсък със страха и с мрака на собствените си съмнения. Именно за това съществува живата вяра в Истината. Бъдете нащрек и винаги бдителни, но не към своите собствени потребности, а към нуждите на другите. Милосърдието и любовта ще довършат останалото.

Чада мои, **не се обвързвайте с ритуали и церемонии, които не са породени от любовта**. Религията, на която Исус ни учеше, не уточняваше, че се нуждае от покрив, от канони и йерархия*. Религията живее в човешкия дух, подобно на жизнения сок, който подхранва растенията. **Този именно дух, настанил се в сърцата на всеки един от нас, е уникалният, единствено необходим и истински храм**. На нас, на всеки от нас лично, ни е необходимо да събудим в себе си и в другите това обнадеждаващо просветление.

Позволете ми обаче да бъда настойчив и пределно ясен: раздвижете духовните основи на събратята си с добрия пример на делата си и никога чрез упреци, порицания и осъждане. **Истината не е бащиния или наследство, което принадлежи само на опозналите я, за да го държат само за себе си**. Истината е Той, Исус. От Петдесетница насам, Той се настани при най-унижените, но и при властните. Любими чада, колко важна е тази проста реалност. Всички **сме** докоснати от любящия пръст Божи. Дори идолопоклонниците и кръвожадните ни преследвачи. Време е да погледнем Бога лице в лице, но не като на Извечния от Небесното войнство. Дошъл е часът да **възвестим Неговото бащинство над всинца ни**, като забравим античния и погрешен замисъл за гневния суров съдник Йехова. Винаги сме се страхували от Всевишния, защото -наивно казано -не сме Го познавали. Исус ни разкри истинското лице на Звездния Отец: един толкова любящ Бог, който не само признава безсмъртието ни, но е способен да се настани и заживее в най-съкровеното кътче на сърцето на всеки смъртен.

* *Йерархията е степенуваност на длъжностите във висшите и средните нива на духовните лица, т.е. на йерарсите, в една Църква или вероизповедание. (Бел. Х.Х.Б.)*

Гледайте и прозрете истината, която изричам, защото не аз съм онзи, който ви пише. Той именно води моето перо, като крепи немощната ми десница. Аз ви обявявам открито, че лъчистото отражение на Вселенския Отец стига до сърцето на всяко дете, още от мига, когато то вземе първото си нравствено решение. Не. Не само бяхме създадени от Бога: Той ни придаде форма и ни стъкми в едно неделимо цяло от плът и дух, които ни крепят. Чуйте Неговия глас. Необходимо е само да се вгълбим в себе си. Стига сме премълчавали. Достатъчно е да поставим ръцете, тъй

както ни научи Учителя.

До пристигането на Светия Дух Наставник, хората се губеха в мрака на трудното издирване на големия Бог. От Петдесетница -благодарение на Светия Дух,-това търсене продължава, вече просветлено от посланието на Справедливия: **сега Бог е този, който търси човека.** И го прави **отвътре**, а не чрез внушаващите страх табернакули*, сурови блюстителни на закона.

* *Табернакулум или дарохранилище (вкатолическата църква), където се съхранява сухо причастието.* (Бел. Х.Х.Б.)

Вие самите, деца мои, в продължение на тези седемдесет и три години, бяхте свидетели на голямата промяна, изживяна от мнозинството на вярващите. Силата на Истинския Дух е такава, че хората са способни да простят всички лични оскърбления и хули, да понесат мълчаливо най-мерзките несправедливости. Вие знаете от събратята си християни, че те са гледали в очите смъртта и опасностите, в името и за благо на вярата. Исусовите следовници отговориха на гнева и омразата с любов и търпимост, като приеха предизвикателството на изтезанията и смъртта. Този е големият урок, достигнал до нас, който аз, грешникът, се осмелявам да предложа на будните ви сърца.

Лека-полека, с течение на времето, върху жестокото лице на този свят, печелившият ще бъде само един: Исус от Назарет, Справедливият, Уникалният Син, роденият от Бога. Този триумф ще настъпи не заради силата на човешката диалектика, а **поради Светия Дух Наставник**, способен да просветли всички умове посредством Исусовата максима: **Бог е нашия Отец. Икато следствие: наистина всички сме братя.** Какъв е смисълът, тогава, да враждуваме помежду си? Какво печели човечеството от тиранията, основаваща се на деспотизма и насилничеството на един от братята над останалите? Какво оправдава ненавистта и злобата? Има ли, тогава, нещо по-изгодно от взаимното доверие и взаимността на интересите и отговорностите?

За жалост, чада мои, ние, **Исусовите близки, бяхме първите, които не изпълнихме тази максима.** Не ви говорихме за Звездния Отец и за Посланието за Братството между хората. Най-малко, не го направихме така, както Той ни посъветва: **Да се даде абсолютна преднина на Принципа за Божественото бащинство.**

За жените: другата грешка, която сме длъжни да поправим

Като забравихме същината на Христовото Послание и проповядвайки около Неговата личност, чудеса и възкресение, ние попаднахме в един кладенец без дъно, където обитаваше най-лошият хищник: погрешното мнение. Поради това, позволете ми в името на тази справедливост, която произлиза от Исуса, да ви изповядам другата ни грешка, бих казал тежък грях, който бе подхранван безмилостно от нас, които се назовахме с гордост синове на Всеомогщия. Но тази погрешна концепция се влива в друга мъчителна реалност, която вие, чада мои, ще трябва да поправите без отлагане.

Вие познавате достатъчно добре условията и статута на жената в обществото, където ни се е паднало да живеем. И до днес, 73години по-късно въпреки просветлението от деня Петдесетница, тя живее заробена, постоянно изолирана или поставена на втори план, поради жалките и винаги деформирани възгледи на досегашните религии. Не бива да се забравят и обществено устройство, обичайното право, като носители на вината за съществуващата обезправеност на жените.

Ние сме очевидците, присъствали приживе на Исус, на скандала от наша страна, срещу смелата и открита претенция на Учителя за правата на жените въобще и в частност - в нашето Движение. Знаете, че много от нас премълчаха това. Исусовото позволение насърчи образуването (успоредно с дванадесетте) на плътна група еврейки, която сподели учението и наставленията на Учителя, радостите и трудностите по време на живота Му като на длан, свързани с пътуванията от място на място, посветени на Неговите проповеди. Симон-Петър, първи,и някои от нас бяхме мъмрени от прекрасния галилейски Рабби, защото ги игнорирахме, не ги зачитахме,а някои от нас, дори ги презираха,без никаква причина или повод за това.

Било е написано от Павел Големия: "Жената да слуша напътствията и нарежданията безмълвно, с цялата си покорност и внимание. Не бих допуснал и мисълта, че жената ще учи или ще властва над мъжа. Нека да кротува и мълчи. И все пак Адам е бил пръв, а Ева - след него". Ето така, разсъждавахме и действахме ние с Павел. Ние не бяхме дораснали още, за да направим Исусовото слово част от себе си. Като се започне от Петдесетница, в царството на Бога-Отец не можеше повече да има първи и втори. В братството, което наследихме, жената не бе нито по-долу, нито нещо повече от мъжа, а равна. Онези, които помнят Петдесетницата в дома на Елиас и Мария Маркос знаят, че между сто и двадесетте Исусови ученици, получили дарението на Светия Дух, имаше достатъчно жени. **Наставникът се спусна над нас без да прави различия помежду ни, като ни изпълни с благодат еднакво, мъже и жени.** Фарисеите могат да благодарят на небесата, че са се родили мъже, че не са прокажени, нито езичници. Между нас обаче, в новото Царство, подобно поведение няма оправдание."Жената е отражение на мъжа"... , вероятно сте прочели в писмата на Павел. Било е писано също, че молещата се пред Бога жена трябва да покрие главата и

косите си с воал. Глупави думи, според моите разбирания. Те показват само колко стеснен духовно е този, който скоро е забравил уроците на Учителя. Бог-Отец е Сътворяващият чрез истинска свобода и любов както жените, така и мъжете. **Жената не произхожда от мъжа, нито той - от нея. И двамата се раждат в унисон от Божията обич.**

Възниква въпросът: щом **присъствието на Истинния Дух Наставник маркира едно ново време**, епохата на радостта от новата религия без бариери и дискриминация, без национални граници, за какво ще ни послужи това усърдие да се разделят и подценяват нашите сестри? Аз ще ви го кажа: ние живеем в част от Благовестието, като забравяме неговата цялост.

Обични ми, чада мои: помислете над моите думи неведнъж и не дважд. Те кърпят от вопъл. Като не отдадем дължимото на **първичното Послание Христово**, грешките се натрупват лавинообразно. Ние, мъжете не можем да претендираме за монопол върху религиозното служение. **Нашите посестрими бяха равноблагословени от Духа.** Те могат и са длъжни да провъзгласяват Благата вест по света. Те знаят Учителя, слушали са словата Му с еднаква сладост в сърцата си, както мъжете още повече, че ние, мъжете Го изоставихме в тъжните часове на залавянето Му в близост до Гетсиманската маслинова плантация, където бяхме на лагер. Те са в правото и задължението си да участват в събиранията и обредите ни. **Жените и ние, мъжете, сме разклонение на едно и също дърво.** Получихме еднакво светлина, поравно дъжд, вятър и бури. **Останете бдителни, но коригирайте поведението и позицията си.** Ако продължаваме да вървим слепешката в тази посока на лишаване от права и невежествено потискане на жените, току-що зародилата се църква ще добави мрак към тъмнината, идваща преди нас, а след години светът ще ни осъди със същата мярка.

Няма свети семейства

Така както призовавам вниманието ви относно грешката с отношението към жените, мой дълг е да се сблъскам с друго, не по-малко погрешно схващане, което постепенно печели пространство в сърцата на голяма част от вярващите от Седемте избрани Църкви. В началото стоеше едно чисто човешко и в този смисъл - напълно логично възхищение. Сега, година след година обаче, това се превърна в благоговейна почит, почти в болезнено обожание и поклонение. Напълно е допустимо, деца мои, да приемете моите слова като неизбежна последица на столетното ми остаряване. Бих бил щастлив да повтора, че мислите ми са ясни, паметта - свежа, а ръката ми се подчинява на диктовката на светия Дух. Поведен от Обичта, която ви изповядвам, аз ви напомням, че не е добре да прославяме в святост, нито да издигаме в култ никого, който не е Бог. Виждал съм с очите си, че много от общините на вярващите благоговейт земното семейство на Исус, като почти достигнаха до боготворение на Исусовата майка, Мария. Трябва да знаете, че Мария и един от Исусовите братя* взеха участие в тази група от сто и двадесет човека ученици на Учителя, която бе дарена от Светия Дух на Истината. Те, двамата, не получиха обаче в повече от другите. Никакъв по-особен дар не бе предоставен на земното семейство на Справедливия. Поради това, няма свети семейства. Само Бог-Отец е свят. Да се помни и почита паметта на онези, които са ни предшествовали е един полезен и достоен за похвала обичай. Не изпадайте в съблазън да прославяте онези, които са имали нещо общо с Учителя. Бих повторил, за да бъде добре разбран: никой не е свят. И това не са мои думи. Знайте, че това са словата на Родения от Бога, Синът.

* Става дума за Яков, наричан още Сантяго, роден на 2 април, минус Третата година или 3 години и 7 месеца след Исус. (Бел. Х.Х.Б.)

Естествено е, да не се познават подробностите около личността на Исусовата майка и обстоятелствата, около нейното битие. Неизбежно, течението на времето изграждаше един различен от реалния образ на Мария, толкова преиначен, че се страхувам да си помисля докъде може да стигне това натрупване на безсмислици и абсурдни легенди. Пишещият тези редове Презвитер наистина познаваше Богородица. Онова, което съм готов да ви разкажа, е възможно да ви се стори недействително, непочтително, но аз зная ясно, че по този начин поставям себе си и вас в услуга на истината. Не е искрен онзи, който твърди, че Мария е била постоянна и духовна опора в мисията на Исус. Както се случи и с нас, Неговите близни, Неговата майка не разбра приживе възвишената мисия на Учителя. Едва след Разпятието и Възкресението, благодарение на просветлението, тя започна да прозира, Кой бе наистина Той и защо е бил изпълтен в утробата ѝ.

Тъгата ѝ бе толкова голяма след това, че след Исусовото възнесение, тя се оттегли в Галилея. Не мина и година и Мария почина, жертва на меланхолията и безутешната си скръб. Както много от нас и нейните роднини, тя бе изковала една чисто земна идея за своя Син: Исус Христос е бил страстно Желаният Месия, описан в Писанията. Той е трябвало да бъде, според нейната мечта, Спасителят-Освободител от владичеството на Рим, като издигне ранга на нацията до висотата, която винаги е заслужавала. Независимо от разясненията на Справедливия и всеизвестното Му отричане на подобни месиански цели и методи за борба, Неговата майка, жена с упорит и неотстъпчив характер, живееше, като се застъпваше с цялата си настойчивост за този идеал. Тази обстановка никак

не е била приятна и се бе превърнала в причина за сблъсък между двамата. Не една сълза е проляла Мария по този повод. Семейството е чертаело амбициозни хоризонти за Исус. От мистериозното ѝ забременяване, след известието на Божия ангел пред нея и пред братовчедката ѝ Елисавета - бъдещата майка на Йоан Предтеча, всичко това е било прието като знак, предвестник на наставничеството Му. И двете жени, с подкрепата на Захария, мъжа на Елисавета*, въпреки резервираността на Йосиф, са обсъждали предначертанията си за бъдещето на Спасителя, като и за Йоан, дясната Му ръка, по-късно наречен Възвестителя. Обични ми, чада, отворете очи за истината: **Учителят бе неразбран от близките си.** Той обичаше много семейството Си, но не успя да разтвори очите им за истината на Своето предопределение. Мария не е могла да разбере Синовните взаимоотношения на Първородния със Звездния Отец.

* Захария, бащата на Йоан Кръстител, е бил свещенослужител в Йерусалимския Храм, починал преди синът му да навърши 18 год., преди Елисавета и Йоан да гостуват на Исус и Мария в Назарет. (Бел. Х.Х.Б.)

Онази позиция на Исус, да се обръща направо към Бога, като към Баща, са Му коствали сериозни укори, непроумяването и мъмренето на всички, които знаеха за това. Майка Му не била изключение. Мария не е била смирена, покорна, нито толкова одухотворена или предана на бъдещата мисия на Исус, както много от вас си я представят. Между толкова ученици, предоставили ви писани и разказвани легенди и свидетелства за живота на Учителя и Неговото учение, беше необходимо да се появи някой, който да се осмели да разкаже и за онзи, толкова затъмнен период от земния живот на Господа Христа. За нещастие, аз, Йоан, съм последният оцелял от това свято време. Въпреки че упорствах за подобно начинание, предчувствам, че нямаше да се заема с него, ако... но нека ви разкажа наред.

Уверявам ви, че като пропускахме повествованието на първите тридесет години от земния живот на Справедливия, ние затъмнихме много от първопричините, както и здравата мисъл в Учението и Исусовите напътствия. Не само това: ние затъмнихме Неговата Позиция и уникалното Му поведение в периода на проповядване на Посланието. Историята е непреклонна и ще се произнесе върху това. Присъдата ѝ ще бъде справедлива, основателна и мъдра. Вие знаете че пътят на всяко живо същество е цялостен ѝ неделим: от най-далечното детство до мига на смъртта, тази жизнена траектория формира личността. Бихте се запитали: защо тогава тази част от Исусовия живот не бе разказана?

Въпросът и удивлението ви са логични. В отговор, бих оправдал себе си и онези, които сме действували по този начин, в случай, че не е имало време или, че е липсвала информация за този период. Няма оправдание. Много от нас, Исусовите ближни, знаеха немалко за младежките Му години. Още тогава, обаче ние бяхме на общо мнение, че не е подходящо да хвърляме сенки, като разказваме за слабости или за чисто човешката Му зависимост от земните обстоятелства. Колко невежи и слепи сме били! Нима светият образ на Христа би могъл да загуби блясъка си поради опита да бъде описан? Обратното е по-вярно: доброто познаване на истината би възвеличило Неговата човешка обусловеност и още: би поставило приживе следовниците Му на тяхното полагащо им се по справедливост място. Нямаше място за фалшива срамежливост, нито причини за прикриване на истината. Ето виждате, обични ми чада, в името на Христа, че имам причини за безпокойство и угризения. Това ме задължава да продължа с написването на това Завещание, което се ражда под покровителството на Истината.

Исус не бе Месията, когото ние юдеите очаквахме

Тъй като едва го загатнах, позволете ми сега по-обширно да изложа всичко за онази недействителна представа, която си бяхме изградили за Исусовото Царство. Имам предвид всички, без да изключвам себе си.

Когато Учителят бе заловен и екзекутиран, ние вярвахме, че ще умрем от мъка и отчаяние. Загубихме надежда за всичко и се изпокрихме. В онези дни на колективно и индивидуално крушение, Неговите съвети се разпиляха сякаш бяха ладии - жертви на внезапна буря. Горчивият и болезнен опит от онези дни все пак ни послужи за нещо. Учителят, както беше казано тогава, бе Пророк, майстор по словесност и чудеса пред лицето на Бога и своя народ. Но това не беше пречка, също така, да бъде и Месията-Спасителя.

Само за една нощ и една сутрин обнадеждаващият ни Давидов престол рухна с трясък, а и ние с него. Без да Го признаваме, всички ние, Неговите посланици вярвахме в неизбежното възстановяване на израелската държавност. В онзи момент, за нас, това бе само едно земно царство. Бе необходимо Той да бъде погребан и да възкръсне измежду мъртвите, за да се разбере онова, което не бяхме проумели. Присъствието Му ни възвърна надеждата, като ни разтвори очите за едно друго духовно царство и за един Христос Бог. Преди да си замине, Той ни изведе до Елеонската планина и ни внуши да останем в Йерусалим, докато бъдем дарени със сила от Духа, като ни увери, че скоро ще се завърне. От това зле изтълкувано обещание щяха да произтекат големи обърквания, немалко неясноти и крайности в поведението, от които и до днес страдаме. Духът Наставник се спусна върху света и Благата вест бе оповестена, макар и недостатъчно цяла. Втова начинание проявихме сила и неустрашимост. Трябва да се признае, че

бяхме ученици на един жив Учител -триумфатор, но не и на мъртъв и забравен лидер. Исус се бе настанил трайно в сърцата ни. Присъствието Му бе реално и съживяващо. Водени от усърдието си обаче, ние възприехме обещанието за Неговото завръщане буквално, като нещо неизбежно. Така вярвахме тогава: Исус ще се завърне скоро, за да приключи възвишената мисия за учредяване на Царството: Той се бе завърнал при Отца, колкото да подготви нашите тронове, които ни съответстваха. Как бе възможно да се леят толкова детински мисли? При все това, точно такъв бе модела на нашето мислене, при това за години наред. Вие го знаете, защо го има записано. Дори вие, с чистосърдечие си, го считате за Божие слово. Симеон-Петър, Яков -моят брат, Павел и другите, се натовашиха със задачата да напомнят на Седемте избрани Църкви, че завръщането на Исус Христос е скорошно, че тези дни ще бъдат трудни, защото Съдникът стои при вратите; че краят на всичко е близък, че много са появилите се антихристи и следователно, дошъл е последният им час. Напразни и безплодни илюзии, причинили не една злина и неразбирателство.

Едно хубаво, но утопично* намерение

Аз, пишещият тези редове, изживяващ последните си земни дни, не върша това поради житейска горчивина. Нито ми липсва яснота на мислите или бодрост на духа. Спокойствието, плод на дългия житейски опит, води моята ръка.

Ето че ден след ден, преливащите от обич и усещане за триумф хора от начеващата Христова общност, следовници на Учителя, се укриваха в Йерусалимския Храм, като се молеха, проповядваха и провъзгласяваха Благо-вестието. Тази сляпа надежда ни отведе до нова грешка: богатството на всеки бе поставено в служба на общността. Който имаше повече, предоставяше повече. Хората възхваляваха красивата постъпка на някои мъже и жени, които като очакваха завръщането на своя Господ, бяха намерили сили да се разделят със земи, пари и наследства в полза на бедните и нуждаещите се. Тази първична маса от вярващи имаше сякаш, едно - единствено сърце, един глас и една цел: да споделят всичко и да чакат спокойно неминуемото завръщане на Истинният.

* Нещо неосъществимо, химерно. Като термин произлиза от "утопия" или събитие, което се е случило на несъществуващ остров, място, което е плод на фантазия, рождба на въображението. Терминът е "внедрен" от англ. мислител Томас Мор от XIV век. (Бел. Х.Х.Б)

Ние, по-голямата част от ближните, бяхме пряко отговорни за това трескаво движение. Пресипнахме, прокламирайки постъпките от живота, смъртта и възкресението на Учителя, внушавайки страх на събралите се пред скорошното завръщане на Исуса.

Не бих се изморил да настоявам, че Благовестието на Царството небесно бе заменено с Благата вест за Исус. Той започна да става верую, център и Периферия на новата, деформирана религия, която започваше да се заражда в Йерусалим. Защото Той бе възкръснал. Беше жив. Бе победил злото. Мнозина Го видяхме и чухме словата Му. Той бе ни подарил Духа Си. Нямахме да закъснее завръщането Му. Тази действителност, заедно с дълбоката ни обич към Господа, предизвикаха зараждането на една доктрина, според която Бог беше Башата на Исус Христос, като забравихме истинското Му послание: "Бог е Баща на всички хора". Наистина, тези първи християнски общини бяха достойни за похвала пред своите народи с братската обич и добрата си воля, но те се бяха родили и със своя недостатък. Безкористната обич между членовете на онази общност, която по-късно щеше да се нарече Църква, бликна като последица от Исусовите страдания, но не и като признание на големия Исусов принцип: за Братството между смъртните, което Той ни разкри.

Именно по този начин, чада мои, се зароди в Израел общността на братята, които ви предшестваха. Ние, наистина, се наричахме братя и сестри. Събирахме се открито, публично и си поделихме хляба, разчупвайки го, тъй както Той ни беше учил. Молахме се и чествахме вечерята на спомена, кръщавайки в името Христово. Едва двадесет и пет години по-късно, се постави началото да се кръщава в името на Отца, Сина и Истинния Дух. Всъщност, не искахме нищо друго от покръстваните, освен символичната церемония на кръщаването. Йерархичната уредба, която сега познавате, щеше да се появи по-късно, когато хората, понесени от естествената си склонност, са допуснали забравата да забули същността на Исусовото послание. **Те развиха йерархия в обичта.** По онова време бяхме само Христово братство, нямахме шефове, нито повече дисциплина, отколкото ревностното усърдие, насочено към паметта на Господа.

Бе публична тайна, че Учителят ще се завърне в Йерусалим, преди да си отиде поколението, което Го познаваше приживе. Задвижени от това убеждение, ние се впуснахме в **друга, достойна за съжаление, авантюра: в разпределение на всички наши имуществва и имоти.**

Исус никога не е бил склонен към подобен жест или поведение на учениците си. Въпреки това, ние бяхме толкова уверени в завръщането Му и в щедрото ни възнаграждаване, че бедни и богати поставихме всичко, което ни

принадлежеше, в услуга на общността. **Резултатите на това добронамерено начинание на братската обич бяха бедствени.** Изминаха седмици и месеци и всичко това се стопи. От Исус нямаше вест. Нетърпението завладяваше братята; най-вече онези, които бяха дарили повече. Много семейства се оказаха пред прага на съсипията, без средства, с плантации и имоти, поставени под ипотека. Сблъсъците, злопаметството и дезертьорството сред нашите редици зачестиха. Обстановката стана толкова драматична, че вярващите от Антиохия бяха принудени да прибягнат до събиране на средства, за да успокоят, поне временно, надигания се глас сред събратята си от Йерусалим. Така приключи един от първите, може би най-горчивия дебют на новосформирания колегиум на част от Исусовите апостоли.

Първите преследвания

Независимо от критичната обстановка, за която никой до момента не пожела да разкаже, дали от срамежливост или зле разбрана порядъчност към миналото, а може би този период да е потънал в забравя, християнските общини продължаваха да израстват и да се разпростират вътре и вън от Римската империя. Това доведе до нови проблеми. Срещу силния импулс на нашите събирания се надигнаха садукейците, възмутени от разрастването ни, искаха да се спре посяването на онова, което преценяваха като семена на богохулството. Постоянната настойчивост в нашите възвестявания за Възкресението на Учителят и за Вечността, която ни очаква след смъртта, обезцени тяхната теология, но заедно с това, обаче ги сплоти като управляваща каста. Фарисеите реагираха много поумерено, тъй като нашите обичаи и ритуали все още не се разграничаваха от Мойсеевия закон. Властта на садукейската каста беше почувствана от много от водачите на християнските общини, изникнали тук-там в Израел: те бяха преследвани и арестувани. Намесата на равви Гаманиел, сякаш изпратена от Провидението, направи така, че да затихне първото голямо нещастие, което заплашваше следовниците на Исуса. Той се обърна към садукейската каста, предупреждавайки: **"Въздържайте се да закачате тези хора. Оставете ги на мира. Ако работата им има човешки произход, тя ще отмре от самосебе си. Но ако идва от Бога, никога не ще я разрушите"**.

Преследването спря и общините изживяха едно кратко, но интензивно време на относителен покой. През този период Благовестието за Христа се разпространи без особени затруднения, твърде бързо.

Големият разрыв с юдаизма

Големият ни грях - забравяне същността на Исусовото послание до Човечеството нямаше да закъснее да се обърне срещу самите нас. По време на първите шест години, въпреки несполуката в споделянето на имотите на вярващите и общото ползване на средствата срещу тяхното ипотекиране, независимо от първите арестувания, никой от Исусовите апостоли, нито от братята, изпъкнащи като водачи в различните общини, никой от нас не пожела да се вслуша в гласовете на здравомислещите. Те настойчиво ни напомняха за погрешните ни идейни позиции. Всичко това продължи до година 790-та от основаването на Рим, сиреч шест години след Възкресение Христово*.

* Година 790-та по тогавашния римски календар е съответствал на година 36-та от 1-я век на новото летоброене. Нарочно не ползвам израза от "Рожд.Христово", защото то е било в година "Минус Седма". (Бел. Х.Х.Б.)

Една просветлена група от вярващи елини от Александрия се пресели в Йерусалим. Те бяха ученици на Родан. Благодарение на неговата мъдрост и смелост, те проведоха много разговори с елините, живеещи в Светия град. Между тях се намираще небезизвестният Стефан. (Беше написано, че след като бе пребит с камъни, се развихри жестоко преследване на вярващите в Христа. И това бе самата истина.) И тъй, Стефан и останалите александрийски гърци, Исусови следовници, не споделяха нашата форма, нашите ритуали на служене, намиращи се под покроя на нормите на юдейския канон. Неведнъж те се сблъскаха със Симон-Петър и останалите апостоли, които проповядвахме **единствено и основно всичко свързано с фигурата на Исус, като отричахме, сякаш забравили основите на Посланието Му.** Верни на Исусовата философия, елините тръгнаха по улиците на Йерусалим, като разобличаваха пред вярващите в Христа тогавашното ни подчинение на Мойсеевата религия. Те прокламираха **Големия Принцип на всеобщото Божие бащинство и произтичащото от него Братство между смъртните.** Тогава се разрази скандал между "свои" и "чужди". При все това, трябва да се признае, че те бяха прави. Именно при един от тези огнени спорове Стефан, както знаете, бе пребит от садукейците. Неумолими, те възобновиха арестите и преследванията. Никога не бях виждал такова объркване, смут и отчаяние между братята ни. Повечето избягаха в планините. Ние, намерилите убежище в Йерусалим, след като минаха няколко дни, се събрахме заедно. Това събиране щеше да се окаже исторически трагично. Стефан бе станал първата жертва на новата религия. Всички го съзнавахме. Независимо от това, никой от присъстващите нямаше смелостта да признае, че именно той и останалите

гърци бяха стъпили на пътя на истината, а ние бяхме сгрешили във философията за Царството. **Вместо да коригираме посоката, нашите усилия се съсредоточиха в търсенето на формула за излизане от кризата. Свещените основи на Исусовото Послание бяха отново забравени, изоставени заради оцеляването на вярващите.** Месец след смъртта на Стефан, се събрахме отново и постигнахме разбирателството, че ни остава единствената алтернатива: да се разделим завинаги с невярващите в Христа. Така братството на Исусовите следовници престана да бъде секта, инкрустирана, за да реформира юдаизма. Ние се изправихме като самостоятелна Църква на Възкръсналия. Петър бе натоварен да я организира, а Яков*, Исусовият брат, бе определен като неин водач. Да: бяха изминали вече шест години от Възкресението.

* Яков, наричан още Сантяго, роден на 2 април, година 3-та преди новата ера, когато Исус е бил почти на 4 години. Вторият син на Мария и Йосиф е бил роден непосредствено след завръщането им от Египетското бягство в Назарет. Близък сподвижник и довереник на Исус от ранното им детство, юношество и младост. Наричали го още Яков По-Малкия, за да го отличават от апостола Яков Зеведеев, брат на Йоан Зеведеев. Яков (ПоМалкия) е автор на "Протоевангелието на Яков"- едно от най-старите апокрифни евангелия, класифицирано от католическата църква. Актуалният текст е фиксиран от проф.Тишендорф, като е използвал за сравнение 20 различни текста. В това "Протоевангелие" се разказва главно за живота на Мария Богородица, допреди раждането на Исус, за чудесата, които са съпътствали това раждане, за убийството на младенците. Вероятната дата е била III-ти или IV-ти век от новата Ера и следователно това Благовестие е било препис. Искрено казано, неговата автентичност не е достатъчно достойна за вярване. Яков е починал 14 години след своя брат Исус (44-та година от новото летоброене). (Бел. Х.Х.Б.)

Изборът на архиепископа - едно човешко назначение

Спомнете си, че преди години аз, Йоан, Презвитерът на Ефес, бях писал за това, че много съблазнители са плъзнали по света. Аз съм един от тях. И съм такъв, не че съм се отрекъл концептуално от Исус Христос, а заради моето спокойствие. Дошъл е, прочее, часът да скъсам с това си съучастие. И нека да изрека истината: всичко онова, което сте прочели и чули във връзка с божественото назначение на Симон-Петър на приматския пост, като архиепископ на Седемте избрани Църкви, съответства само на човешката воля и на заинтересоваността на всички, които в онзи момент взехме участие и позволихме тази манипулация; тя е свойствена повече на слабите смъртни, отколкото на мъдростта на Сина -Породения от Бога. Зная, че всичко, което разказвам е трудно за вярване и още повече - за възприемане. Но също така зная, че Истината блика от моя дух и че Всемогъщият подкрепя десницата ми. Не се възмущавайте от прочетеното и от оставащото за изповядване занапред. Седемте църкви, които днес се разгръщат по земята, не възникнаха като изпълнение на изразеното желание на Исус Назарянина, а поради слабостта на посланиците Му, някои страстно желаещи да властват, а другите - загубили надеждите си заедно с желанието да спорят. Едва когато вярващите станахме цял легион, **забравили основното в същността на Христовото Послание**, ние се забъркахме в човешката авантюра, като се загрижихме за укрепването на онова, което бе между стени за ритуалите и каноните на делото, което се бе родило свободно, като висш израз на търсенето на духовно съвършенство. Позволете ми да разтворя сърцето си докрай и да изповядам всичко онова, което от много-много години изпепелява духа ми. Страхувам се, че ще трябва да молим Учителя да не се връща изобщо! Защото, ако го направи, може би гневът Му ще опърли първо Неговите апостоли, които **не съумяха да опазят възвишеното Му Послание**. Ние, които Го познавахме приживе, знаехме, че **Учителят никога не бе обвързвал волята Си с веригите на прекалената строгост на Мойсеевия закон, нито би приел дори и поглед да хвърли върху наложените правила, които всъщност задържаха развитието, породено от свободата на духа**. Ние, които се провъзгласихме за Неговата църква, изпаднахме в същата грешка, както осъдилите Го съдии-садукейци. Внимавайте, за да не бъдете излъгани чрез неверни оправдания и доказателства. **Ако Учителят бе пожелал да има Църква, Той би застанал начело на хилядите мъже и жени, които Го следваха.**

Това, което Исус Христос желаше страстно и обявяваше публично, не бе една Църква. Мисията Му бе безкрайно по-благородна, универсална, всемирна и проста: С Посланието си да постигне възгледа, че **ние, смъртните сме част от едно Братство по силата на това, че Бог е нашият Отец, с всички произтичащи от това последствия**. Това, чада мои, бе гравирано в душите от Духа на Истината. Но не заради силата на човешките. Не и заради святостта на една Църква, която носи името на Възкръсналия. Аз самият и други преди мен сме писали за божественото естество на институцията на Архиепископа. Всичко това бе подчинено на чисто Човешки интереси. Бе необходимо да се оправдаем и ние го направихме. Злината бе сторена. Сега обаче вие сте длъжни да поправите това и да **приемете повторно истинското Благовестие за царството на Звездния Баща**. В този залог е последната ми надежда.

Една болезнена, но неизбежна диаспора

Все още имам много, за което да пиша, а времето не чака. Когато Исусовата църква бе формално учредена, преследванията на садукейците се умножиха*, като дадоха началото на една неизбежна и болезнена диаспора. Тласкани от обстоятелствата, семействата на десетки вярващи в Исусовата доктрина се изселиха в Газа и Тир, на път за Антиохия, и оттам към Македония, Рим и всички възможни краища на Империята. С тях, като спътник, пътуваше и новата религия. Сигурно сте научили, че между тези изселници по неволя се намираха и някои от единадесетте апостоли.

* В онази епоха населението на Йерусалим е било около 25 000 до 30 000 души. Общо духовниците (свещеници и левити) са били около 18 000 души, а сектата на есеите е имала около 4000 членове. Кастата на садукейците се е състояла от мирски благородници и духовници. Измежду светските садукейци са изтъкнати имената на Никодем, милионер с богатство над 1 милион сестерции, Йосиф от Ариматей, строител-предприемач на Йерусалимския аквадукт и инвенститор -Пилат Понтий. Йосиф и Никодем са били последователи на Учението и приятели на Исус. Те са откупили тялото Му от Пилат Понтийски. В противен случай и по правило, телата на екзекутираните чрез разпъване са били изхвърляни на сметицето (Геена) на чакалите. Йосиф Ариматейски отстъпва за тленните Му останки своята гробница, издълана приживе, там станало и първото явление Христово след Възкресението. Садукейците, общо взето са били с по-либерален дух -разбира се, мирските - по-близки до теологичната школа на Хилел, защитаваща либерализма, отколкото тази на доктор Шаммай, която е практикувала "интегритет" (цялостност, целокупност). Доктрината на този теолог е била по-близка на фарисеите, другата религиозна секта в юдаизм, наричани "обособените". Те са били по-консервативни по отношение на чистотата на религиозните обреди. Има обаче една историческа несправедливост в упреците към фарисеите, що се отнася до съдебния процес срещу Исус от Назарет на 7-ми април 30-та година. Четиримата съдии-фарисеи напуснали Малкия Синедрион в знак на протест срещу самата процедура и исканата смъртна присъда. По този начин, считали, че Духовният съд оставал без кворум и без правото да издава смъртна присъда. При все това, останалите 17 съдии от садукейския клан са отстъпили пред натиска и са произнесли присъдата в нарушение на Канона, манипулирани от Първосвещеника Кайяфас, председател на съда и неговия тъст, экс-първосвещеника Анас и двамата садукейци. (Бел. Х.Х.Б.)

Като се има предвид традицията, логично е да се предположи, че мъже като Марко Леви, бъдещият евангелист, Симон радетелят, наречен Зилот, Натанаил, наречен още Вартоломей и други заминаха за далечни земи, мотивирани единствено от заплахата за арест и физическа разправа. **Но в това не се състоеше цялата истина. За съжаление, извън неяснотата и объркването, които бяха обзели всички, истинската причина за това изселване на Исусовите посланици ви бе разказана доста повърхностно.** Както бихте могли да прозрете, разпространяването на причината за това емигриране не би могла да не интересува хората на току-що създадена църква. По взаимно съгласие тя бе замазана и деформирана. Това, че някои от нашите братя от първичния апостолски колегиум бяха принудени да се разделят от останалите, не беше нищо друго освен онова, което ще повтарям без да спирам. **Те имаха много по-широк кръгзор и бяха предани, когато направиха своя избор да провъзгласяват Благовестието, така както ни учеше Исус, като поставяха в основите на доктрината, Посланието Му за Божието бащинство и за Братството между хората.**

Всичко останало: църкви, ритуали, канони на проповядване "в полза" на Христос, беше вторично, второстепенно и не будеше интерес в тях. Изправени пред невъзможността за теологично помиряване с оставащите, те избраха дискретното и мълчаливо напускане на Йерусалим. Всичко това, придружено с преследванията им, както и необходимостта от разпространение на Божието слово при други народи, бяха главния мотив, за да потеглят навън такива ученици като Матей, Симон Зилот, Вартоломей и Тома. Ние, които избрахме пътя на Църквата, знаехме тази истина. Но ни липсваше смелост да я разкрием.

А сега, с ваше позволение, бих искал да посветя следващите редове на спомена за всеки от тези братя. Всички те са починали отпреди много години. Успоредно с това ще изпълня свещения си дълг да ви разкажа за местата, където ги отведе Духът Наставник.

Андрея, братът на Петър

Андрей, Първоназованият апостол, приживе на Учителя, беше отговорен за Дванадесетте, като шеф на групата. Той изпълняваше с достойнство и действеност тази длъжност. След смъртта и Възкресението на Справедливия, той съумя да премине на втори план. Направи го дискретно. След празника Петдесетница, той възприе, че братята вярващи ще го зачитат най-вече като роден брат на Петър. Така щеше да загуби постепенно стария си, заслужен авторитет. Всъщност най-вече на него се дължеше добрата организираност на зараждащата се Църква, ръководена от Петър. Не бих разкрил никаква тайна, ако ви доверя, че част от моето Евангелие, както и другите, които се четат от вярващите в Седемте избрани Църкви, се крепят на записките и спомените, които Андрей щеше да напише по-късно. Всички те бяха свързани с Учението, случките и мислите на Исус Христос. За жалост, след смъртта на Андрея, наши братя, незаслужаващи това звание, коригираха оригиналните Му записи, като ги превърнаха в житие на Учителя, което имаше твърде малко общо с действителността и съдържанието им. Известно ми е, че след напрегнато проповядване по земите на Армения, Мала Азия и Македония, Андрея е бил задържан и разпнат в Патра. Както разказват неговите приятели, този смел Исусов ученик е агонизирал два дни върху разпятието, преди да умре.

Петър, основоположникът на Църквата

Никой не би могъл да се съмнява в голямата полза от Симон-Петър. От Петдесетница, насам а дори и от по-рано, той ни насърчаваше да възвестим Благата вест. Невъзможно е да му се отрече храбростта, доблестта и вярата в Учителя. Както казах, наистина Петър постави основите на новата институция - Църквата, много преди Павел от Тасос да се превърне във факела за откриване на верния път. Петър стигна до поста архиепископ, защото всички ние мълчаливо се опряхме на него и дадохме пълномощията си на неговия кураж и превъзходното му, бих добавил, огнено слово. Въпреки това, дошъл е часът да разбулим неговите грешки, които ни примириха с присъствието на толкова тъмнина и продължават да ни нашепват, склонни да ги премълчим. Още от самото начало също така ви е известно, Симон упорито залагаше на това, да убеди юдеите в месианската мисия на Исус. У него не съществуваше и най-малкото съмнение, че Учителят е истинският Месия*, законен наследник на Давидовия престол. До мига на Петровата смърт, в него се смесваха в неясни според мен пропорции, три възгледа: Исус Христос - Месията, Спасителя, Освободителя, Исус Христос-изкупителя и Исус-Синът Човечески, разбулващ Бога. Никой от нас не бе способен да просветли пламенната му мисъл, както и непреклонната срещу огъване воля. След като напусна Йерусалим, Петър пътувал неуморно - от Коринт до Месопотамия**, като носел Благовестието във всички християнски църкви, включително и онези, които са били основани от Павел. На него, именно, дължим познанието за онзи, друг Исусов живот, животът на Учителя, разказан от Марко, най-младия Евангелист, юноша, който бе с нас в Елеон. Това Благовестие е било завършено тридесет и осем години след Възкресението на Справедливия. Като се изключат записките на Андрея, Първоназования апостол, Йоан Марко написа първата, най-кратка и несложна по фабула история където на длан бе показан живота на Учителя. От нея отпихме и утолихме жаждата си всички.

* Месията (гр. изговор на евр. дума "машиах" означава Спасителя - буквално "помазаник") на човечеството, който трябва да премахне злото на земята и да въдвори Царството небесно. Но това е днешното му тълкуване: някога се е подразбирало "спасител от римското иго", възстановяващ юдейската държавност, сиреч политически водач, което Исус не е приемал като цел на своята доктрина. (Бел. на прев.)

** Двуречието или земите между р.Тигър и р.Ефрат (днешен Ирак) с главен град Вавилон, където е продължавало да има силно юдейско присъствие още от времето на Вавилонското робство. (Бел. на прев.)

Вероятно не знаете, че Марко не бе очевидец на някои от разказаните епизоди, защото бе четиринадесет годишен по времето на Възкресението и справедливо е да знаете, че това Евангелие би трябвало да носи името на Симон Петър. Защото той бе вдъхновителят, който предаваше своите мисли на младия Йоан Марко, син на Елиас Марко, в чийто дом станаха историческите събития, като последната вечеря, и събирането на Петдесетница, две от явленията на Възкресения Учител. Поради своята младост Йоан Марко се присъедини към Петър, а по-късно и към Павел. Всички знаехме за съпротивата на Исус да се запише на пергамент учението Му. Марко отстъпи пред настойчивостта на Петър и исканията на църковната общност на християните от Рим. Братята се нуждаеха от писмено свидетелстване. С помощта на Петър, младият Марко подреди първата чернова, която бе одобрена от самия Симон Петър. След това Йоан Марко започна да пише окончателната редакция на своето Благовестие. Междувременно Петър е бил заловен и разпнат. Така именно, това Евангелие е било готово тридесет и осем години след Възкресението Христово*. За нещастие петата и последна глава на това житие се е загубило и други ръце, на

неразумен преписван, са се опитали да запълнят тази лакуна с добавки, подобни на изкуствени перуки, които никой от Исусовите близки не бихме могли да разпознаем.

* Това означава 68 год. от 1-я век на новата Ера. По онова време голямото Юдейско въстание е било в разгара си, но до обсадата и разгрома имало още две години време. (Бел. Х.Х.Б.)

Други поучения и наставления на Петър щяха да бъдат събрани, години по-късно, в писанията на Лука. Цялата сила и бодрият му стил, намериха отражение най-вече в Петровите писма до живеещите в изгнание християни. Днес, когато Петър не е между живите, след несправедливите и тенденциозни поправки, извършени от един от учениците на Павел във въпросното писание, първичното послание на Петър бе изопачено. Неговият смисъл, въпреки всичко, ще остане в паметта на вярващите, както и образа на обичната му съпруга, хвърлена на зверовете в арената на Рим в същия ден на мъченията, на които бе подложен самия Петър.

Натанаил, наричан още Вартоломей, който изчезна

Пишещият тези редове, Презвитер Ефески, може малко да ви разкаже за добрия Вартоломей от Кана Галилейска, за когото му е много мъчно. Той бе един от непоколебимите защитници на автентичното Исусово Послание. Независимо от неговата нежност, общителност и изключително доброто му настроение, след като съумя да бди за сигурността на нашите семейства, той трябваше накрая да се противопостави с цялата си категоричност на Петър и на всички, които го следвахме. Смъртта на баща му, малко след Петдесетница, му вдъхна решимост да напусне Йерусалим и Израел, като извървя своя път в земите между реките Тигър и Ефрат. Новините за него, които достигнаха до мен, а оттогава са минали повече от тридесет години*, идваха от далечните граници на Индия, където, предполагам е починал. Натанаил никога не пожела да влезе в йерархията или в структурите на новата духовна институция. Проповядвал е, като е носил Посланието Христово в Ориента, без да се обвързва с понятието църковна дисциплина или канон. Поставен редом до Симон Зилота и Матей Леви, той бе истински пример за доблест. Справедливият би трябвало да го е приел горе в своите обятия.

* Това означава, че Йоан е получил вест за последен път след разгрома на Юдейското въстание, когато Тит Веспасиан е наредил Йерусалим и Храмът да бъдат сринати, случило се в 70-та год. от н.е. (Бел. Х.Х.Б.)

Матей Леви и неговият ученик Изидор

Зная от устата на добрия му приятел и ученик, Изидор, че апостолът е срещнал смъртта в Тракия*, поради интриги, след като попада в ръцете на римляните, които не биха могли да знаят първоначално, кого именно са заловили. Матей не смяташе за чест да възприеме идеята за проповядване на Благовестието, което се основава единствено върху образа на Учителя, като забрави всеобщото Божие бащинство. Преди да изпадне в грях, като направи скандал, неговата пословична толерантност към възгледите на другите, заедно със смиреннието и скромността Му, го накараха да напусне Йерусалим. Той носеше Словото на Север. Виждали са го в Сирия, Кападокия, Галатия и Тракия, където според верния му Изидор е бил екзекутиран. Между Седемте избрани Църкви съществува вярването, че Евангелието, носещо името на Матей е дело на апостола Леви. Истината е друга. Бележките и спомените за живота на Учителят, които са послужили за крайъгълен камък при съставянето на Евангелието, действително са дело на Матей. Редактирането им на гръцки извърши Изидор. Той го направи скромно, без да изтъква себе си. Матей започна да пише своите Записки скоро след Разпятието. Най-възрастните от братята може би си спомнят писанията му на арамейски, преписвани и разпространени десет години по-късно от Изидор, малко преди самото заминаване на апостола.

* В оригиналната испанска версия Тракия е изписана като Лизимахия. (Бел. напрев.)

Днес, след толкова години, бе невъзможно да открием дори и едно копие на арамейската версия, от ценния и точен ръкопис. Остават ни само свитъците на Изидор, написани в гр. Пела, четиридесет и една години след Петдесетница*. Предполагам, че знаете: Изидор оцеля и избяга от обсадата на Йерусалим от legionите, предвождани от сина на императора Тит Веспасиан, като е отнесъл със себе си не само Записките на Матей, но и четири пети части от Евангелието на Марко. Като е разполагал с всичко това, той подредил и редактирал Благовестието, което днес познавате като *Евангелие на Матей*.

* Това означава, че Изидор ги е писал в година 71-ва от 1-вия век от новата Ера. (Бел. напрев.)

Симон Зилота, пламенният националист

Споменът ми за Симон е също толкова скъп, както и за другите. Наричахме го Зилота**. Колко труден е бил животът на този честен и понякога безразсъдно смел патриот - националист за каузата на Юдея. Учителят го обичаше, както и останалите, но не успя в опита си да го убеди, че новото царство няма нищо общо с неговите идеали и политически надежди. Исусовата смърт го отдели от нас. Живееше далече от всички и от всичко. Това продължи няколко години, докато един ден, заинтересуван от създаването на Исусовата църква, внезапно се представи в Йерусалим. Със свойствената си искреност, той ни упрекна в предателство към Посланието. Петър никога не бе симпатизирал прекалено на Зилота и пререканието с него беше горчиво и безполезно. Накрая Симон, обезкуражен от поведението на своите някогашни събратя, потегли за Александрия, като е проповядвал там по свой начин именно вселенското Бащинство на Бога. Някои от вярващите гърци са го придружили по неговия път, години по-късно, по течението на Нил. Самотен, той изкачил праговете на горното течение на великата река, навлизайки все по-навътре в сърцето на Африка. От много години вече аз нямам никакви вести за него. Никой от братята ми не съумя да ми извести за него. Но сърцето ми подсказва, че тленните Му останки почиват някъде там, докдето го бе отвела волята на Духа Наставник: в дивите джунгли, които постепенно се губят в Нубийския юг.

** Терминът означава "Радетел", "патриот", който е член на бойна група от национално-освободителното движение против римското владичество. (Бел. на прев.)

Близнаците Юда (Тадей) и Яков Алфееви

Те бяха самото простодушие и така ще ги запомнят. Малко хора са служили на Учителя с такова себеотдаване и готовност като близнаците Алфееви. Те познаваха ограничената си словесност и осъзнаваха, че със заминаването на Исуса тяхната мисия е била приключена. Не поискаха почести и места в йерархията. След Петдесетница, със същата дискретност и скромност, които бяха присъщи за четирите им години редом до Справедливия, те се оттеглиха при бреговете на Тибериатското езеро. Там се трудиха усърдно върху нещо толкова важно, колкото и самото възвестяване на новото Царство: **ежедневния пример в добре свършената работа**. Близнаците умряха заедно до своята ладия и своите мрежи.

Тома Дидим, големият мислител

Моите вести за брат Тома се губят в остров Малта. Пищещият тези редове старец, чада мои, въпреки многото си грехове и слабости, никога не престана да обича своите приятели и другари. От всички получавах писма и свидетелства, докато смъртта не запечата тяхната памет и устни. Такъв именно бе случая с Дидим. Той ни остави малко след Петдесетница. Този забележителен мислител - Скептик, от чиито съмнения научихме повече отколкото от разясненията на други, воюваше също така, за духовното сближаване на възгледите на първичния апостолски колегиум. Но като не го постигна, избра самотния апостолски път. Години наред обхождаше севера на Африка, Кипър, Сицилия и Крит*, кръщавайки в името на Исуса. Пипалата на Лукавия, въплътени в римското чудовище, го настигнаха при проповед в Малта и там той бе осъден и екзекутиран. Скоро ще се съберем горе заедно. Въпреки усилията, които положих не бе по силите ми да видя записките му, които зная, че готвеше във връзка с Исусовото Учение и напътствия. Всемогъщият Бог е далновиден и е пожелал дневникът на Тома Скептика да попадне в чисти и благородни ръце.

*В оригиналния текст Йоан го нарича Крета. (Бел. на прев.)

Филип, интендантът на Исусовата група ученици

Между събратята си апостоли, често си спомням с обич за любознателния Филип, когото познавах от най-ранната си младост в Бейтсайда. Той също умря изтезаван, жертва на ненавист и религиозно заслепение. Знайно е колко беше резултатен и действен като интендант. Това практически чувство се оказа много полезно при разпределението на задълженията между апостолите - посланици на Царството. Много от нормите и правилата на новата Църква бяха негово дело. Изпълнен с ревност и жар, Филип потегли веднага за Самария, за да провъзгласява

Благовестието между онези езичници. Съпругата му, също както и Петровата, стана достойна разпространителка на Истината. Тази храбра жена не се отдели от Разпятието на своя мъж. Когато силите на Филип започнаха да отслабват, тя се провикна високо, прокламирайки Благата вест, докато яростта на враговете не я довърши. Тя бе пребита с камъни.

Не бихте могли да не научите, че голямата дъщеря на интенданта направи също много за делото, като прочута пророчица на Хераполис.

Яков Зеведеев, обичният ми брат

Не би трябвало да съм аз човекът, който ще възхвалява достойнствата на родния си брат. Яков бе измъчен човек, мечтаещ за мир и любов. Не обичаше пустословието. По-скоро, бе умерен, въздържан в съжденията си, мълчалив в ежедневието, не многословен в преценките си, но винаги справедлив. Беше всеизвестно, чада мои, колко беспредан на Учителя - дотам, че съумя да изпие горчивата чаша на страданието докрай. Четиринадесет години след Исусовото разпятие, Яков бе постигнал същия жребий, като посрещна мъченичеството си с твърдостта, която бе типична за неговия живот*. Това е толкова вярно, че неговият обвинител, когато се уверил в моралната сила на моя брат стоящ пред заплахата на мечата на Агрипа (Иродовия син), попаднал под силата на моралния му пример и решил да се присъедини към преследваните от него. Но е бил поразен по милостта на светия Дух. Аз простих на другите му палачи, а Всевишният ми даде милостта Си, за да откупя свободата на вдовицата на моя брат от терзанията на самотата, като я направя моя съпруга, според свещените юдейски закони. През последните двадесет години, една от моите внучки, плод на този брак, се грижи с много любов за моето остаряло и ненужно тяло. Заради това, не бих се изморил да Ви моля за прошка и обич.

* Става дума за 44-та година от 1-я век на новата Ера. (Бел напрев.)

Юда Искарот

Не мога да се съпротивлявам на тласъка на измореното ми сърце. Длъжен съм да говоря и за изменник. Исус от Назарет също го обичаше. Колкото да ни се струва мъчително и противоестествено, ние също трябва да постъпим така - да го обичаме.

Любими деца, имало е случай да идвате при мен, за да ме разпитвате относно някои тъжни случки, които ни се наложи да преживеем. Те ускориha бягството на обладания от Лукавия към дъното на пропастта Геена*. Много смътни и неясни версии относно голямото предателство, са стигнали до моите уши, но това са версии, които вероятно са плод на невежество, незнание и ненавист. Аз ще повтора истината, не от желание да ви настървя срещу падналия брат, на когото Бог е простил, а само, за да знаете истината и да не забравяте никога словата на Исус в прощалното Му послание: "... вижте, аз ви предупреждавам за опасностите от уединяване от обществото, от социална изолация и усамотяване от братята си..."

И ви пиша за всичко това, за да не се поддавате никога на отчаянието, колкото и тежко и дори зловещо да ви се стори положението или обкръжението ви. Преди да съдите (а най-добре е никога да не допускате подобна дързост), по-добре е да се информирате точно и спокойно за проблема, който се е изправил пред вас, защото в повечето от случаите ще се окаже, че той е бил преобразен от злословието на хората. Оказва се много просто да съдим. А да се изгради честна и обмислена преценка е задължение на мъдрите и уважавани заради благоразумието си, хора.

* Недалеч, на 20.0 метра от южния крепостен портал, наречен Вратата на Извора в Йерусалим се намирала местността Геена или "ада". Названието се породило вероятно поради ужасяващата конфигурация на геоложката депресия на терена, с множество хлътвания на почвата и огньове, които са се издигали денонощно в безрадостния пейзаж, превърнат в огромно бунинце, в което са мародерствали безброй скитащи диви кучета, хиени и пълхове - истински лабиринт от скали, пропасти, долчинки и оскъдна растителност. Денивелацията на терена е била между 20 и 40 метра. Там, на една от скалите имало израснало смокиново дърво, където Ренегатът се обесил на пояса си, но възелът се развързал и той паднал в пропастта, където намерил своя край онзи Юда, син Симонов от гр.Кариот, сподвижник не само на Исус, но преди това и на Йоан Кръстител... (Бел. на Х.Х.Б.)

Какво е мотивирало Юда Искарота да измени на Господа Исуса? Нека никой не се опитва да ви заблуди, деца мои! Много събрата от Седемте избрани Църкви писаха, че алчността преобрази онзи апостол, когото нарекохме Ренегата. Аз ви казвам, че не бе алчността. Необходимо е да познаваме предварително силната и безпрецедентна личност на Изменника, за да се опитаме да проникнем в неговата истина. Не са били златото, нито среброто, силите,

които са го отвели тайно до вратите на Първосвещеника Кайяфас и неговите стражи. Отдавна, още след Лазаровото възкресение, те бяха решили да погубят Божия син. Нещо повече, не вярвайте, когато ви казват за тридесетте сребърника. Дори и да бе задържал парите, тази кесия не би донесла удовлетворение на Юда, а още по-тежко щеше да го притисне обидата, по-глухо - оскърблението и по-смазващо - безчестието. Искарיותът, живял винаги в самота, е подхранвал душата си, вместо с братските принципи, с отровата на озлоблението, недоверието и подозрителността. Учителят не съумя да се избави от носителя на подобно поведение. Юда не Му прости, че не беше въздействувал в полза на неговия предишен, пръв и обожаван наставник: Йоан Кръстител. След смъртта на Предтечата - Възвестител, неговото присъединяване към Исусовото движение бе непрекъсната битка, в която всички загубихме. Хиляди пъти му бе предлагана откритата длан на Христа и толкова пъти бе отхвърляна. Душата му бе разяждана постепенно от властващото чувство за мъст. Ако Юда Искарיותът бе приел нашата дружба, както направиха несигурните отначало - Тома и Вартоломей, неговото заболяване би било излечимо. Но той бе много далеч от волята да сподели с Исус или с нас, които го обграждахме, нищетата на своя дух и нечистите си мисли. Той бе затворен в себе си, като се уповаваше на живеещото в сърцето му чудовище на завистта, на ревността и на самотата и това постепенно го довърши. Сега, когато са изминали повече от седемдесет години от Възкресението Господне, аз съм сигурен, че обкръжението на Кайяфас и Анас, щеше да изпълни зловещата си роля на морални екзекутори и без участието на Юда. Той бе само един жалък препъни камък по нашия път. Искарיותът бе притеснителен, плах и не съумя да яхне и обуздае собствената си неувереност. Самотата би могла да отведе, чада мои, индивида до такава недружелюбност, която въпреки обичта на околните да се превърне в затвор за духа му, където никой не може да проникне, за да помогне на този нещастник. Освен това, Юда не умееше както се казва, да губи. Не се доверявайте, чада мои, на онези, които никога не са били малтретирани в живота, към които никой не се е отнасял грубо, чието страстно желание е било винаги да печелят. Защото мъдростта се заражда и пониква - това е правило, само след страдания, несполуки, чрез търпението да се превъзмогне неуспеха. Юда не съумя да се научи, че препятствията и неприятностите, заедно с разочарованията, са част от неизбежните внезапно възникващи произшествия или нежелани събития. Онези, които хвърлят вината за собствените си несполуки и измамни надежди върху другите, забравят, че са само човешки същества. Юда също забрави това. Никой от Исусовите ближни, не съумя да реагира със смелост и благородство по време на водовъртежа от събития, настъпили при залавянето на екзекуцията на Учителя. Въпреки всичко обичта ни към Исуса ни поддържаше единни. Искарיותът не понесе страданието на голямото си нещастие, защото не можеше да обича. Това, обични ми, в името на Христа, чада мои, бе онова, което наистина загуби.

Обичайте, деца мои, обичайте винаги, дори когато тъгата и пораженията не напускат вашия хоризонт. Именно липсата на любов тласна така прибързано онзи злочест ренегат към недоверието и озлоблението. И когато всичко бе безвъзвратно загубено, той се опита да оправдае личното си поражение с дезертьорство. Той си е мислил предполагам, че властниците ще му простят присъствието в нашето движение, като го приемат отново в порочния кръг, от който Юда никога не бе излизал. Ако се бе доверил на Учителя или на когото и да е от нас, ако бе приел собствената си, естествена условност на смъртен, с ограниченията и недостатъците, които носеше в себе си, Юда не би изпил горчивата чаша на безнадежността. **Бог е безгранично милостив:** аз съм напълно уверен, че неговата душа е била простена и приютена на светло. Вземете си бележка, за да успеете да извлечете морала от урока, който ни преподаде Искарיותът. Избягвайте усамотяването си от хората. Търсете съчувствие и приятелство, дори ако щете в нещастниците, при онеправданите от съдбата леки жени. Ако се изолирате от себеподобните си, грешките ви ще се множат, и ще се омотаят около сърцето ви като змия. Самотниците като Юда пият ден след ден отровата на озлоблението и неприязънта, като отблъскват всяка справедливост, всяко човеколюбие, всяка радост и всякакво мнение, родени във от мрака на болните мозъци. Как си мислите, че би могъл да се чувства един човек при подобни дадености, когато от друга страна се усеща предаден дори от духовниците като първосвещеника Кайяфа? Почестите и публичното признание на заслугите му, които и каквито Искарיותът търсеше, се свиха и смалиха до размера на някаква кесия с монети. Златото обаче, както и среброто, никога и никъде не е могло да изпълни кладенеца на измамените надежди, защото той е бездънен.

Опасностите за новата религия, прокламираща чудесата и живота на Исус, вместо Посланието Му

Независимо от нашите грешки питам се често аз, как е бил възможен този непрекъснат напредък и разпространението на Исусовата църква, сякаш зехтинено море, извън границите на Римската империя. Светата условност на Духа Наставник, чада мои, е способна да извлече доброто от лошото. Докато Словото бе отречено от официалната религия, други народи, зажаднали за надежди и любов, го приеха като свое. Всеки, който твърди, че е

просветлен, но ненавижда своя брат, все още пребивава в мрака на невежеството. Тук твърдят, че познават и имат Бог, който е Единственият и Всемогъщият, но отричат правото ни да го разберем - дори по-лошо - преследват ни за това, като ни избиват в името на Върховната Му Доброта. Затова ви предупреждавам да внимавате, за да не изпаднете в същия грях.

Истината не е монета, нито съкровище с монети, откъдето всеки взема според Потребностите. Всички се наслаждаваме или познаваме само част от Истината. Именно затова, не претендирайте, братя, за правото да направите от Истината свое, единствено притежание, защото ще пропаднете в същия мрак, в какъвто са изпаднали вашите мъчители. Оставете светия Дух да насочва стъпките ви. Не допускайте изкушението на прибързаността. Всеки човек има своя миг и своя благоприятен случай. Никой не ще остане без духовната си храна. Въпреки това, отваряйте добре очите си. Тази езическа цивилизация, която разтваря днес ръце, се нуждае от нещо, което ние, след Петдесетница, сме подценили. Вижте и оценете, че срещу нас стои **една стара, изморена цивилизация, изтощена от битки**. Обърнете внимание, че мъдреците и философите й се оказаха неспособни да запълнят идейния вакуум, празнината от толкова фалшиви религии. Наблюдавайте, чада мои, посланици на Царството и ще забележите, че душите на тези неюдейски народи се разяждат от духовна неудовлетвореност. Те уважават с благоговееене своето минало, гордеят се със изкуство, наука и завоевания. Има само един раздел от живота, който остава непокътнат и се нуждае от просветление: **незнанието им за Божието бащинство**. Това, а не друго, послание очакват те от вас. Ако се задължите и се потрудите да ги обърнете в новата вяра **чрез принуда, всичко ще е напразно**. Тази опасност грози много от избраните Христови църкви в Азия, които залагат единствено на възвестяването на Исусовите чудеса. **Не познанието върху земния живот на Учителя е онова, което би изпълнило сърцата им, а Посланието, дало смисъл на живота Му**.

Виждам с тъга, как тази религия, която разпространяваме толкова ревностно, започва да воюва с другите религиозни убеждения и затъва в едно безплодно и абсурдно усилие, сякаш Истината би могла да се наложи чрез сила. Обвързани с ритуалите си, ние се излагаме на опасността да заприличаме на тях. Обични ми, чада мои, **не им обещавайте възкресението. То е вродено право на всяко човешко същество. Не се стремете да им доставите нов обществен порядък, нито икономически ред, защото ще се определите като хора на тази или онази земна власт**. Звездното царство на Вселенския ни Отец не изисква, нито ограничава: само напомня и подканя. Все още не е късно: **провъзгласете Възвишената истина за Братството между хората и оставете обичта Божия да направи останалото**. Върховното щастие, сполуката, обществения ред не са подчинени на религията. Не смесвайте духовните блага, плод на личния опит, с вашата истина. Ако продължаваме така, заслепени от една реалност, която се роди преиначена, бъдещето на Христовата църква **би било бурно и несигурно**. Виждам Седемте Църкви на път за сблъсък с други вероизповедания и мирските власти, както и готови за позорни отстъпки и компромиси. Някои от вашите водачи и пресветли братя, като следваха добронамерената, но погрешна доктрина на апостол Павел, започнаха да изразяват мнение публично във всички сфери на обществения живот, в обичаите на народите, при които са се оформили и улегнали новите християнски общини. Именно заради това, ето ви моето свидетелстване: избягвайте подобни преценки и решения. Исус от Назарет ни предаде **едно духовно предупреждение. Никога не ни е обявявал правила и норми относно религиозните обичаи и ритуали**, както и такива, обвързани с възпитанието, с медицината, изкуството, вълшебствата, земните закони, за човешкото или политическо управление на хората. Защо тогава ние, сега, от Негово име ще се произнасяме или ще налагаме позиция, свързана с човешките реалности, присъщи на всяка раса, народ или култура. Истината, чада мои, е многолика и следователно добра. Ограничете вашите действия и слова в обикновен пример за следване в живота и разпространение на това **възвестяване на духовното Братство помежду ни и Божието бащинство**. Нека светият Дух на Истината направи останалото, като насочи всяко сърце и всяка общност към същинското и крайно добро за всички. Бихте изложили на опасност Християнството, ако постъпите като събратята ни от Антиохия. Там Христовото Учение бе заплашено да се превърне в революционно движение за промяна на съществуващия обществен ред (доста похвална в частност), но нямаща нищо общо с Христовите Слова. От опит зная, че всяка промяна на обществения порядък по такъв начин носи скрита в себе си разрухата на предшестващия го, но не само това, а и опасността от най-пагубните човешки изкушения: властолобието и амбициите. Духът на Истината просветлява душата ми и аз виждам, че ако това се случи, една преиначена Църква, автократична и стремяща се към властта, която действа в името на Бога, уж целия в добро и милосърдие, ще донесе траур, неяснота, безредица и разногласия между хората. Това ли проповядваше, това ли ни заръча Учителят?

Не се оставяйте да ви заслепят успехите на вашите прокламации. Трябва да знаете, че империята има нужда от идеал, за да разтърси приспаната воля на нейните граждани. Исус от Назарет, в действителност е един от най-хубавите и обнадеждаващи идеали, които човек може да възприеме. Но по този начин вие бихте търгували с един погрешен идеал. Приживе, самият Христос се зае да поправи онези, които искахме да Му подражаваме: "Всеки човек има собствено битие, собствено съществуване. Всеки трябва да го изживее, според своя момент и обстоятелства". **Не е добре да се подражава на никого. Дори и на Справедливия**. Не подхранвайте, прочее, зажадените души на хората с неподражаемото съществуване на Христос; не обещавайте вечно спасение, защото всички сме спасени. Подхранвайте човешкия дух с **уникалната Светлина**, която подканва към движение по възходяща линия,

към напредък, към надежда: с действителното **Бащинство на Отца**. Денят, в който Империята и всички империи осъзнаят своя произход, своето естество, както и неизменната си съдба, направлявана от велики сили, нашата мисия и тази на идващите след нас последователи ще бъде изпълнена. Възползвайте се от топлия прием на елините и останалите народи. Но не оставяйте възвишеното Христово Послание да бъде погълнато от властта на хитрата Елинска философия. Павел от Тасос бе превъзходен разпространител на новата религия. На него се дължи - знаем добре, основаването и уредбата на много от църквите, които днес възхваляват Господа. Апостол Павел обаче не познаваше приживе Исуса и направи от своята длъжност едно съперничество, елинизирайки християнството. Онова, на което ни учеше Справедливия, в никакъв случай не е олимпийско състезание, а постепенно откритие на нещо, което беше потънало в забвение: именно това, че сме Божии синове, всички ние сме деца на Звездния Отец - обичаш ни еднакво.

Хитрият Саул (Павел), истинският подбудител и създател на Християнството

Знаете, че обичах Павел. Нищо лошо не бих могъл да кажа за Него. При все това, в тази последна изповед съм длъжен да ви предупредя относно опасностите от доктрината и човешката уредба, насърчител на който бе той приживе. Всичко бе направено в полза на Словото и това му прави чест. Но, както се случи и с нас на Петдесетница, неговата добронамерена воля сгрехи пътеката. Смътното и неуверено Християнство от първите дни изживяваше смъртоносния удар, когато Павел бе се явил в онзи исторически момент пред Съвета на Атинския Ареопаг. Онова, което е обявил, остана в историята, написано от него: "Атиняни, виждам, че вие сте най-уважаващите Божествеността. Когато обхождах вашите свещени паметници, срещнах един олтар, където беше гравирани следния надпис: "На непознатия Бог!" Тогава знайте: онова, което обожавате без да познавате, това е мисията на моето възвестяване". И Павел, по своя си начин разкрил пред гърците новата религия. Тази е била началната точка на един процес, който щеше да се уголеми и заздравя с годините: елинизирването на християнството. На тях, на гърците дължим, чада мои, днешното разпространение на новата религия, процъфтяването на Църквата, която Петър основа, но Павел реформира. Гърците ни научиха на интелектуалния либерализъм или мисловната търпимост на волята на другите, което от самосебеси води до политическа свобода. Исус ни учеше на мисловен либерализъм, който трябваше да ни отведе до религиозна свобода. Ето го съвпадението, което хитрият Павел съумя да използва, за да ускори възприемането на новата религия от голяма част на мъдреците и интелектуалния елит на Елада. Обединяването на двата идеала ги застави да предскажат появата на едно ново общество, със съответната обществена свобода, както политическа, така и духовна. Своевременното приспособяване към условията на момента, ние нарекохме опортюнизъм от страна на Павел. Като външен резултат той бе чудесен. Елинската култура, жадна от край време за един, единствен Бог, велик и вечен, прие с разтворени обятия това революционно религиозно течение, чийто произход бе юдейски. Елините любят красотата. Ние, юдеите, обичаме святостта. За първи път в историята на света, красотата и святостта сформираха едно цяло и църквите на Павел процъфтяваха тък както Галилея цъфти напролет.

Повече обаче не се самоизлъгвайте: независимо от оскъдно поднесената същност на истинското Послание относно всемирното Божие бащинство, тази нова форма на религия формира една част на Елинската култура, заедно с наниз от ритуали и раболепие. Последните задушиха свободата на мисълта в следствие. Ето така Христовата църква се оказа със запушена уста и започна да става, все повече изразител на една **конкретна култура, която напредва или отстъпва назад, според човешката воля или каприз**. Но нали не това бе, което Исус целеше и заради което той се превъплъти в земния Си облик. Самият Павел, без да иска, **изопачи** словата, които бе произнесъл пред Атинския Ареопаг*: "Бог, който създаде света -така бе записано от неговата ръка - и всичко, което е в него. Той е небесният господар над цялата земя и океани. Бог не обитава светилища, сътворени от човешка ръка". Както знаете, днес храмове и светилища, издигнати в чест на Исуса и Неговия Баща има къде ли не, един цялостен символ на всички ранни християнски църкви. Кажете ми, **ако Бог живее във всеки един от нас, откъде произлиза тази необходимост да Го затваряме между каменни или тухлени стени?**

Защо трябва да превръщаме в човек Онзи, който не е човек, като Му отреждаме ролята на суровия съдник, пред когото благоговеем, както са правили това нашите бащи? Бог няма да възкреси първо онези, които са умрели в името на Христос, както го бе възвестил Павел. **За Всемогъщия няма първи, нито втори, а само будни синове или изоставащи в обичта си**. А възкресението не е награда, нито наказание. То е следствие на естеството ни на Божии синове. Бяхме сътворени от Бога и в този щедър и възвишен акт Той ни вдъхна безсмъртието, при това, по същия начин, както нощта е свързана е зората. Виждате ли колко са грешките на Павел... и как са процъфтели те. Те не са плод на неговата глупост или неумение да преценява, нито са резултат от недостатъчната му вяра. Причина за тях е примитивната ни небрежност проявена, когато отказахме да провъзгласим **Голямото и Единствено Послание**.

Няма по-хубав от Принципа за Братството между хората. Това е ръководно начало, което не се нуждае от храм и църква; един възглед, който трябва да се гравира завинаги в човешката душа.

* Терминът определя историческа категория: Върховният съд в древна Атина, заседавал винаги на хълма, посветен на бога на войната Арес. Днес, понякога се използва в преносния му смисъл като заседание на авторитетно жури, чиито решения са неотменяеми. (Бел. на прев.)

Не обещавайте спасението като награда, защото смъртните го притежават по право, поради Божието си сътворение

Чада мои, когато слушам думата "спасение", се натъквам. Вашите Презвитери, в това число и аз, самият, недостойният слуга на Господа, доведохме много от вас до този капан. **Защо говорим за спасението, като за награда? Нима забравихме заръките в Исусовото Учение?** Павел писа в посланието си до римляните: "Не се срамувам от Евангелието, което е една от силите на Бога за спасението на вярващите: на юдеите и на елините". Празни думи! Спомнете си, че Исус Справедливият дойде, за да провъзгласи противоположното. Не се безпокойте, защото казвам истината. **Христос не донесе спасението. Божият Син откри пред хората само факта, че те, като Божии създания, притежават спасението.** То е нашият необявен Божи дар. Спасението не е награда, то е наше право, чеда мои. Не измъчвайте слабата воля на събратята ви, със заплахата от Божие наказание. Онези, чието поведение не съответства на вселенския принцип за Братството, вече влачат със сърцата си веригите на самотата, на несполуката и безчестието. Нима е малко това наказание? Всички, дори и въпросните нещастници, щом настъпи моментът, ще разтворят очите си за светлината. Не би могло да бъде по друг начин, защото така е било предначертано от Отца, още от самото начало на началата.

Не Бог е този, който наказва

Било е написано също така: "Божият гняв ще се разрази над цялото неблагочестие, безбожие и несправедливост на хората, които държат в плен истината". Вижте добре, кои твърдят това и прозрете, че те не познават Бога. **Вселенският Отец не е суровият Съдник, жадуващ за кръв и мъст, какъвто е описван в Писанията*.**

*Писанията или "Ктувам" са последният раздел на Стария Завет, където Петокнижието (Тората) е първият, а Пророците вторият. (Бел.на прев.)

Ние, хората, така сме Го схванали и разбрали в своите представи. Някому е било изгодно, вероятно, така да Го възприемем, задвижени от нашите слабости или поради непознаването на истината. **Не Бог е онова, което наказва и награждава, а самите ние, поради нашата доброта или несправедливост.** Ние привличаме нещастieto, бедата, бедствията и мрака поради невежеството си, когато се пазарим, извъртаме или притаяваме любовта...

Когато ви говорих за Евангелието на освобождението, ви напомних това. **Забравете погрешната идея за един Бог Мъстител, който прощава на синовете си само поради изкуплението Христово.** Нито Павел, нито ние, проповядващите това и по този начин, бяхме точни и справедливи. "Всички сгрешили са лишени от великолепието на Отца" - писа Павел. Досега така се твърдеше. Всъщност независимо от допуснатите грешки, Божията слава не се отнема.

Лековатите думи на Павел също трябва да бъдат простени. Той не познаваше Исус приживе. Опозна Го от думите на Петър и другите ученици. Учението Христово стигна до огнената му душа преиначено. Само това оправда толкова грешки. Защото, какъв по-различен смисъл би могъл да се вложи в думите, с които Исус се определяше като "оръдие на изкуплението, когато Бог избрал и представил, за да прояви Своята Справедливост"? **Учителят никога не е бил инструмент на изкуплението, а още по-малко в избавлението на човешкия род.** Чада мои, бих искал да повторя: никога не е имало нужда от подобно изкупление. **Христос не умря заради избавлението на безнравствените и порочните, защото такава е била Божията воля.**

Напълно справедлив ще да е въпросът ви, ако бихте ме запитали: какъв смисъл имаше тогава Неговата смърт? Исус го каза ясно, аз ще се огранича само да отмахна праха на забравата. Смъртта Му бе необходима, за да разберем, че смъртта е само мост, който ни дели от другата действителност. За много хора и мислители преди Христа, смъртта е била краят. Сега, след Него, смъртта е едно начало. Подходящо е, именно поради това, Синът Човешки да ни предшества и в този критичен момент на изпитание, независимо от дивното Си естество, за да ни върне надеждата във Вечния Живот. Защото онова, което ни чака на другия бряг на живота, е надеждата. Възкресението

Му, на което аз, Йоан, съм очевидец, е Надежда. Той е жив. Исус умря наистина, но е жив. Такъв бе уникалният завършек на разпването Му. Не подценявайте мъдростта и обичта на Бога. Павел говореше според мен, несвързано, когато твърдеше, че доказателството, че Бог ни обича, независимо че сме все още грешници било в това, че Исус умрял заради нас. **Бог-Отец ни обича и ще ни обича винаги, с или без Исус Христос. Най-доброто доказателство за това е в нас самите, които сме Неговото лично и най-обично творение.**

Има ли някой, който бидейки напълно със здравия си разум, би могъл да твърди, че човечеството е грешка на Божието творение? Учителят умря заради нас. Никой не би могъл да го отрече. Но не поради причините, с които се защитават някои ваши водачи.

Смъртта не е последица на греха

Било е написано: "Един единствен човек на този свят да нагази в греха и заради грях да умре, така смъртта ще постигне всички човеци". Време е да отстраним тези отживели времето си вярвания. Грехът съществува. Знайте го, защото ви го казва един грешник. Не се оставяйте да ви мамят: **смъртта не е последица от греха, а на Божията мъдрост.** Именно поради това, **нека никой не дръзва да свърже раждането с греха. Защо да прави връзка тогава между смъртта и греха?** Исус умря, при това никога не съгреши. Огледайте се наоколо. Божията мъдрост така е наредила нещата. Безусловно, нужно е да се умре, както е необходимо семето да бъде засято в земята. Попитай селянина дали може житото да израсте от нищо. Само човекът е онзи, който се опитва да развали изумителната творба на Създателя. **Да сме синове на Отца, това е нерушимият дар на безсмъртието и възкресението.** Но, за да постигнем до двете, пътят преминава през съня, наречен смърт. Грешници и проповедници ще преминат през този мост на отсрещния бряг, защото така е било определено от Отца. **Не сме се появили ние, за да променим творението на Бога, като опетним смъртта с мастилото на безнадежността.** Аз желая смъртта, чада мои, защото вярвам в Исусовото обещание. Греховете на прадедите и бащите ми не биха могли да хвърлят сянка върху бъдещето. Нима вярвате, че любещият Отец, какъвто е Бог, може да иска съд и мъст за онова, което други, преди мен, биха могли да извършат? Не по вина на Адам е нахлул грехът в този свят. Грехът, синове Христови, е част от слабата и ограничена кондиция на човека, винаги колебаещ се, залитащ по своя път. Помислете си: Бог, в безкрайната Си мъдрост, ни създаде смъртни, неуверени, податливи на усъвършенствуване. Всемогъщият знае и познава ограниченията на човечите и ги допуска, както земният баща разбира и прощава грешките на своите деца. Новата, лъкатушеша Исусова църква също допуска грешки. Една от пагубните и достойни за съжаление грешки бе да се твърди, че смъртта, както и проклятието висящо над Човечеството, е по вина на само едно човешко същество. Събудете се! Не съдете Бога от висотата на тоягата на слепия. Всичко е записано от самото начало. Нашето бъдеще е славно. Отречете без страх старата погрешна пословица: "Заплащането за греха е смъртта". Заплащането за греха е огорчението, тъгата и отчаянието, придружени с вътрешното опустошение. Никога обаче - смъртта. Заслужава си да избегнете греха, да действувате справедливо, с обич към себеподобните си, дори когато ви е била отказана справедливост. **Но не избягвайте греха, само заради страх от смъртта, защото грехът ще бъде по-голям.**

Не фигурата на Исус, а Посланието Му

Разбирам, че словата ми биха могли да внесат определена неяснота, неизбежно смесване на понятията и объркване. Досега всичко, което знаете, ви бе възвестено от апостолите на Исуса, посланиците на Царството Небесно. Винаги основата на посланието им е била една: личността на Исус Христос. Бих искал сега да ви обявя, че тази основа не бе достатъчен фундамент. **Не трябваше да строим идейните основи на Християнството върху фигурата на Учителя, а върху посланието Му.** Това е единственото, за което настоявам и в чието незнание се коренят всички злини, които ни огорчават днес. Не градете върху личността на Неподражаемия*. Тезата ви трябва да се изгради върху **духовното възвестяване**, което Той донесе на света. Направете това без да се бавите. Основата е **Принципът на Братството**, следствие на **Божията Башинство**.

* *Неподражаемият, Справедливият, Праведният са били някои от характерните нарицателни, използвани вместо собственото, име в онези времена, заменящи името "Исус". (Бел. Х.Х.Б.)*

Римската империя не разбира смисъла на Исусовото Царство

Ако Петър, апо-късно Павел, бяха останали верни на **смисъла на Великото Христово Послание за Братството и Божието Бащинство**, не би се проляла кръвта на първите християни в арените на Рим. У римския народ е слабо развито чувството за красота, толкова присъщо на елините. Но те са честни и добросъвестни хора, съумели да се управляват сами. Ако първите посланици на Исусовата църква се бяха разбрали помежду си да уточнят възгледа за Царството, като използват термина "Духовно царство"- абсолютен антоним на "земното царство", недоверието на римските трибуни**, на императорите, не би се изсипало върху главите на християните по онзи безмилостен начин. Римляните са уважавали, общо взето, религиозните вярвания в подопечните им територии. Един от принципите на предшествания ги завоевател, Александър Македонски, за религиозната търпимост е бил възприет от тях и спазван до разгрома на Юдейското въстание, четиридесет години след Исусовото разпятие. Добрата воля обаче се проявяваше само тогава, **когато религиозните възгледи не са представлявали опасност за държавната им цялостност**. Защо, мислите, че не биха възприели Посланието за един Бог-Отец на Човечеството, чието благотворно действие се разпростира само върху някакво духовно царство и няма никакви аспирации върху управлението на Империята? **Но ето че още веднъж бяхме сгрешили пътя, като създадохме представата, че се стремим да възстановим нов социален ред, при това в името на Възкръсналия Исус**, и то именно там, където имаше силно спокоен обществен порядък. В резултат се получи терминологична неяснота в проповядваните идеи. Независимо от някои недостатъци, римския народ бе уважаван народ. Нима не разбираха Петър и неговите проповедници, че Рим няма да допусне една религия, която крие и най-малкия белег на политическо съперничество (което всъщност бе въображаемо)? Какво мислеха те, че биха могли да постигнат с утопичното възвестяване на необходимостта от премахване на робството и преклонението пред многобожието? Не този бе пътят към просветлението на Рим. **Ако проповядваха духовното начало на един Бог - Баща на всички човеци - заради благодатта на Духа Наставник, тогава те самите, биха стигнали до убеждението за промяна в дълбоко погрешните им схеми на обществено устройство**. Плодовете на тази концептуална грешка са видими: кръв, преследвания и ненавист. Ето защо бъдете хитроумни и мъдри като змиите. Стоицизмът* и негови те последователи, със силната си любов към живота и природата, ще прокарат пътя. Твърде е възможно един ден, който няма да закъснее, интелигентната ръка на елините да направи възможно Рим да възприеме Християнството като собствена култура и морал на поведението на гражданите си. При все това, **ако не се завърнете към първоизвора на голямото Исусово Послание**, е възможно бъдещо институционализиране на Християнството в част от Империята, което ще причини нови, тъмни злини.

* Терминът произлиза от собственото име на гр. Стоа, в чиято школа преподавал философът Зенон, основал философското едноименно течение в IV в.пр.н.е., според която философията е инструмент за придобиване на мъдрост, на умение да се живее, като щастието е в природосъобразния живот, с равновесен Дух и мъжествено понасяне на изпитанията и страданията в живота. Синонимът е твърдост. (Бел. на прев.)

** Трибунът е бил политическо длъжностно лице, което стои начело на градската административна единица ("триба") или нещо като кмет. Той няма нищо общо с понятието оратор, независимо че подобна дарба би му била полезна. (Бел. на прев.)

Ако се завърне към Първоизвора, Христовата Църква ще постигне мира и влиянието, което съответства на нейната морална сила. Но, ако християните на бъдещето възприемат Империята, това от своя страна ще превърне в нейна идея на Християнството. Итова ще бъде грешка, в която ще изпаднат и двете страни. А ако стане така, останалите народи по света ще ви свържат в представите си, с тиранията на Империята, с богатството и властта. Не можете да бъдете емблемата на управниците и на политическите системи. Мисията ви е друга. Работата ви е да отворите очите на хората за една проста и възвишена истина: **Всички сме синове на Бога -Отец**.

Ако допуснем, че Християнската религия се превърне в религия на Държавата, вашето духовно безплодие ще стане необратимо. Никой няма да разпознае във вас онези смели хора, които тръгнаха по света да възвестяват Братството.

Като съюзница на политиката или като изразител на конкретните идеи на строго определена култура, тази Исусова църква (и която и да е друга подобна религия) ще бъде осъдена да сподели пътя по естествения наклон, по който се плъзга властта или онази цивилизация, която се е идентифицирала и подхранвала от съответната религия. Преживяните от мен години ми наложиха да видя, как първообразната Исусова доктрина бе неволно засегната от натрупаните грешки, които допуснахме ние, Христовите ближни, превръщайки я в онова, което в този момент наричаме **Християнство**, сиреч **религия в името на Христа**. Видях, също така, грешките на Петър и Павел, които стесниха още повече нашите възможности, тъй като погребваха Исусовото Послание под страшни канони. Видях да

се ражда една човешка църква, която се счита за Свята и Божия, която има допир с властта, която приема елинизацията и която днес иска да обхване Империята. Какво бъдеще ни чака? Ще ви го предвещава: **духовно безплодие и упадък**. В този случай църквата на утрешния ден ще бъде властна, но и отчуждаваща се и все по-отдалечаваща се от хората. Тя бе провъзгласила за своя една Истина, която всъщност е вселенско наследство. **Защото Религията, чада мои, е разкритието на голямата тайна пред човека за неговата Божествена съдба, за това че е носител на безсмъртието**. Нищо повече. Всичко останало вече не е религия. Истинската религия винаги е събрана в една опитност, която е лична и духовна. Тя не трябва да се отъждествява с други, по висши форми на човешката активност. Не бих искал да бъркате истинската Религия с любовта към красотата или етичното признаване на обществените задължения или дори политическите тежести. Дори смисълът на човешката нравственост не трябва да се смесва с Религията. Тя има една единствена цел: да намери ценностите, които възкресяват паметта за вярата, за доверието и за безопасността. Ефектът от всичко това е преклонението. Истинната религия, Исусовата, открива висши ценности и само тогава, чрез контраста, е способна да ги съпостави с относителните ценности на мисълта. Някоя социална система, нито днес, нито в бъдеще, не би могла да бъде трайна, освен ако се крепи на една нравственост, която почива на големите духовни реалности. Изследвайте царствата и империите. Проучете, всичко за хората, които ги поддържат. Нима са щастливи? Колко са политическите, социалните и икономическите системи, които са издържали ерозията на вековете? Всички империи пропадат, защото почват да се рушат, защото никой не е открил все още, че най-голямото щастие на поданиците няма нищо общо с властта, със имперските завоевания, нито дори със здравето или материалното добруване. **Нищо, освен умението да запълнят празнината на постоянната духовна неудовлетвореност на душите си, не ще ги ощастливи.**

Човекът, открил своя произход и обещаваща съдба като **син на Вселенския Отец**, притежава всичко това. Вижте, Духът Наставник идва, за да ни покаже пътя.

Да се изпълни Волята на Отца, е постигане на тайнството

Сега бих искал да ви разкажа за Него, за Исус Справедливия. И ще го направя като спянал грешник, който - независимо от слабостите си позна Просветлението. Слушал съм Го много да ни говори за Бога-Отца. В това бе голямата Му сила. Исус Назарянинът, като всеки от нас позна и изпита горчивината, наложи Му се да се сблъска с противоречията в живота. Но никога не се омърлуши, не наведе глава. Знаете ли защо? Той познаваше **добротата и безграничното милосърдие на Отца**. Това бе увереност, родена в сърцето Му Много от нас, биха я нарекли вяра. Не се измори да повтаря, чада мои, но ние едва Го разбихме: **"Онова, което ме поддържа, е да се изпълни волята на Отца"**. В това е тайната. Щастлив е онзи, който постигне тази Истина! **Щастлив е онзи, който повери себе си в Божиите ръце! Нищо не ще бъде невъзможно за него. Нищо не ще му се откаже. Нищо не ще остане скрито за любознателното му сърце.**

Човекът Исус съумя да съчетае в сърцето Си идеите за един Бог, свят, справедлив и могъщ и за един Бог-Баща, също така добър, красив и милосърден. Това бе едновременно както Свещеният за Израел, така и Звездният Отец, както Живият, така и Любещият. За първи път, някой се бе осмелил да покаже на смъртните, Бога-Отец, Знаещият, познаващият всички и всяко едно от създанията си поотделно. Това бе великото Му разкритие и в него се съдържаха големият Му успех... и великолепно Му Послание. И тогава, понятията ни за Яхве от пустинята, гневният и вдъхващ страх, юдейски Бог, отстъпиха в представите ни назад. Тогава придоби сила идеята за един Небесен Баща, който ни познава, обича и подкрепя. И този Бог-Отец, - о, невероятна Истина, живее в нас, като някаква искра от Вечността.

Върховно доверие във Волята на Бога-Отец

Преди всичко не смесвайте доверието в Отца с бягството от ежедневната действителност. Исус, Човекът, работеше и воюваше до изчерпване на физическите Си сили. Той прибягна до вярата си в Бога, за да използва този огромен ресурс. Изплува сред грижите и затрудненията, като укрепи духа си пред заплахата на призрака на самотата и безнадеждността, който се бе появил пред лицето на юношата, останал толкова рано без баща. Доверието Му в Бога не е било никога лековато и нереално. Той знаеше за Божията любов и затова, попаднал във водовъртежа на житейските трудности оставяше Себе си в Божиите ръце. Всички около Него бяхме докоснати и повлияни от триумфиращата Му вяра. Едва ли някой беше превърнал Бога в толкова, жива реалност. Ето тази е Исусовата доктрина, толкова пъти цитирана в това, последно писмо: **"Да се изпълни Божията воля!"** Една религия с един-единствен фундамент: **силни духовни взаимоотношения на хората с Бога-Баща**. Павел и другите братя от Христовата църква формулираха теологията, основата на вярата. Аз твърдя обаче, че вярата на Учителя бе нещо друго, много по-живо, твърде лично, спонтанно и най-вече духовно. Тя не бе израз на почит или страхопочитание към някаква

традиция от Негова страна, нито творение илюзия на Неговия разсъдък. **Бе дълбоко убеждение.** Това върховно доверие във волята на Отца бе така вкоренено в душата Му, че дори в мигове на очевиден провал, Той оставаше ведър, с толкова безоблачно чело, така спокоен по дух. С това разоръжаваше претендиращите да го погубят. Колко по различен би бил живота ви, братя мои, ако можехте да се насладите на същото доверие във Вселенския Отец.

Следвайте съвета ми: **когато почувствувате, че силите и разумът ви напускат, когато всичко ви се струва мрачно и хоризонтът пред вас не се вижда, когато грешките ви или тези на другите са ви притиснали в калта, когато усетите, че всичко в този свят ви е безразлично и самотата се е превърнала в единствения ви придружител, тогава, чада мои, вдигнете поглед и говорете с Бога.** Той е предвидил всичко. Той слуша и знае. Той разполага със знанието, което е най доброто за всеки от нас. Нищетата, бедността, разрухата и болката в този свят не са случайни. Те са били предначертани, за да ни укрепят. Доверието в Божията воля трябва да бъде единствената ви аксиома.

Избягвайте фанатизма

Историята е препълнена с примери. Много от пророците и просветлените са изразявали вярата в боговете и в Единствения Бог. Но изпадали в религиозен фанатизъм. Между много от братята християни тази екзалтирана вяра е лишена от здрав смисъл. Тя ги прави неуравновесени. Често е причинявала мъка, ненужен траур с непримиримата си праволинейност, каквато Исус никога не бе проповядвал. **Не допускайте живота ви да бъде обусловенотфанатизма и още по-малко от религиозния фанатизъм.** Исус Назарянинът вярваше и се довери на волята на Отца. Но винаги оставаше **ведър, приветлив и разсъдлив.** Справедливият не разрешаваше на вярата Си, колкото и пламенна да бе тя, да попречи на хода на мислите и на пътя на логиката, който е трябвало да извърви Неговият интелект. Не подчинявайте разума и интелекта си на вярата. Те са несъвместими. Първо разсъждавайте, обмисляйте, търсете доказателства и ги обосновавайте. Ако вашата мисловна способност не успее да постигне истината, облегнете се тогава на вярата. Направете го обаче без острота, скромно, с търпението на вярващия, че някой ден, ще намери отговора на съмненията си. Много от колебанията породени от загадките, заобикалящи земния човек, мирянин или духовник, не могат да имат завършено и удовлетворяващо ви обяснение в този свят, в този момент. Чакайте следващия момент. Учителят умееше да съгласува силната си вяра с мъдрите преценки на ежедневието Си.

Вярата Му, Неговата духовна обнадяденост и нравствената Му благочестивост бяха така споени и толкова чудесно обединени с изострения Му интелект и чувството за житейска практичност.

Търсете най-напред Божието Царство

Неведнъж сме чували това от Неговата уста: **"Най първо търсете Божието Царство"**. На залеза на своите дни, с особено вълнение си спомням за молитвата Му "Отче Наш", на която ни учеше. Учителят обичаше да я повтаря, като влагаше всеки път особен патос в думите: **"...И нека дойде царството Ти и се изпълни Твоята Воля"**.

Обични ми, деца мои, дължен съм да опиша, също така, нещо, което смущава вярващите и. новата Църква и поражда двусмислия. Вече десетки години, множество наши събратя, желаещи изцяло да се посветят на Бога, се оттеглиха в пустините и планините, живеят в самота, посветили се на покаянието и съзерцанието на великия Бог. Тях ги вземат за свети хора, докоснати от Провидението. Дължен съм да ви кажа, че **отшелничеството не е найдобрият път, който ще ви отведе до звездното Царство на Отца.** Това духовно по своята същност царство е разположено в **самите човешки същества, които ни обкръжават.** Затова именно те, заедно с присъщите им нищета, бедност, дребнавост, заедно с радостите им, веселието, съмненията и колебанията им съставят духовната конфигурация на Царството на Звездния Баща. Останете редом с тях, като се отречете от себе си. **Това е голямото търсене.** Работете твърдо, с поглед и сърце насочени към реалността, като възгласявате голямото Послание за Братството. Така ще изпълните желанието на Сина Човешки. Така се влиза в Звездното царство на Отца. И точно така ще ви се разкрие то. Щом сте го намерили, Божията Обич ще ви осигури необходимото. Не се молете обаче за здравето си или за това на ближните си. Не поднасяйте молбите на сърцето си на длан към небето заради материални облаги, нито за привилегии. Не за това са молитвите. Молете се Бог да просветли съзнанието ви и да ви направи участници в духовните тайнства. Бих се осмелил дори да напиша: **молитвата е създадена само, за да се отправи благодарност.** Какво друго бихме могли да поднесем и посветим на Бога? Благодарност, особено за това, че ни е създал: един акт на възвишена любов, за който едва ли може да се отплатим, защото в него е скрито нашето умствено развитие, както и духовното, физическото и т.н. Той бди за всеки от нас, **скрит някъде в най-съкровеното кътче в нас.** Не забравяйте това никога, чада мои.

Не произнасяйте никога молитвата си по задължение

И тъй като става дума за молитва, не бих могъл да премълча онова, на което ни научи Исус. За жалост ние, ближните Му често го забравяхме, зависими понякога от своята, вместо от Божията воля. Назарянинът никога не се е молил по задължение. Молитвата бе за Него **искрен израз на духовно поведение, както и последица от любовта Му към Бога-Отец**. Именно той и вдъхна този дълбок смисъл на благодарност. Никога не чухме да поиска нещо за себе си. Молитвата бе повишен възторг на интелекта, въодушевено, но интимно съюзяване с Бога; едно укрепване на висшите човешки тенденции, склонности и стремежи. Молитвата Му бе посвещаване на импулса; едно безусловно отдаване на сърцето на Божията воля; едно великолепно потвърждение на човешкото доверие към Божественото начало; едно откриване на душевните ценности и възвестяване на това откритие. Молитвата е изповед на висшата благочестивост и преданост към Отца. Тя е начин, общо взето, да се противопоставим на трудностите, на мъчнотиите, като се мобилизират душевните сили за съпротива срещу егоизма и греха. Неговото епизодично общуване с Бога бе последица на този **нов стил на молитва**, който всички бяхме призовани да прилагаме. Не се ограничавайте с молитвите в храма, както някои претендират, че е правилно. **Молитвата в каменната и облицована църква е точно толкова в сила, колкото и тази, породила се спонтанно като вътрешна потребност, в полето, в планината, при домашното огнище, при грохота на буря...** Нима усмивката на едно дете, насочена към своя баща е по-добродетелна и благодарствена, защото се е появила в къщата, отколкото примерно пред чешмата на селския площад или по пътя за някъде? Ако вие сте забравили същинското Послание за Божието бащинство, храмовете ще се превърнат в затвор за човешката душа. Не търсете Бога в полумрака на тези домове, където обитават епископи, дякони и презвитери. Те, сякаш са забравили, **че дивната искра, която се откъснала от Отца е вътре във всеки от нас**. Павел греши повторно, когато написва: "Преди всичко ви препоръчвам да се правят молитви, слова, молби, благодарствени ритуали от всички хора, от царете и онези, които са носители на власт и богатства, за да изживеем живота си спокойно с цялата му милост, състрадание и достойнство". Ораторията и молитвата не са някаква замяна на нещо срещу нещо. Бог не предоставя повече блага заради количеството на молитвите, заради това дали са по-напрегнати или изпълнени с вопли и силни слова. Който мисли или пише така, той **не е разбрал Исусовото послание**. Всъщност, Божията любов към нас е такава, че тя не се нуждае от молитва. Той ни подарява живот и го поддържа, много преди ние да сме осъзнали тази потребност. Твърде е възможно да се появи необходимост да напомните на земните си бащи за техните задължения и да ги помолите за едно или друго благоволение. С Небесния Баща това не може да се случи.

Повтарям: търсете първом Царството Му. Останалото ще бъде добавено като логична последица от Безкрайната Обич.

Исус бе сякаш едно дете

Вярата на Христос в Своя Отец беше ведра, безоблачна и осмислена. Неговото поведение и отношението Му към Бога, ми напомняха дете, което вярва напълно и всеотдайно на родителите си. Вие, които имате деца, знаете колко истина има в думите ми. Исус обичаше Бога. Бе сякаш дете, чувстващо се сигурно в топлотата на семейното си обкръжение. Всемирът бе неговия дом. Всичко Му бе познато. Обичаше ветреца, животните и звездите, защото бяха филизи на Божията любов. Помнете думите Му: "Щом Бог бди за птиците в небето, защо да не го направи и за вас, Неговите деца?" Тази увереност бе непоколебима и тя Го правеше смел и решителен. Наистина, никой никога не бе Го виждал да отстъпи пред някаква заплаха или опасност. Беше мъж и в трагичните часове на Неговите страдания, смърт и унижения. И все пак: кой е истинският герой? Дали този, който, като чувствува страх, го преодолява, като застава с лице срещу опасността? Може би другият, който никога не е познал страха? Исус винаги съумяваше да овладее предчувствията си за беда, защото никога не загуби доверието си в Звездния Отец. Животът, действията и мислите Му бяха в ръцете на Всемогъщия. Той знаеше това както дете То знае и боготвори родителите си. Исус се остави на предопределението и дивната му воля.

Чада мои, ако постигнете истината чрез тези откровения и я отнесете до целта, светът ще се възхити от вашата сила. Защото Той бе казал: "Докато не постъпите като децата, няма да влезете в Царството небесно". За Христос бе много по-важно, Неговите ученици, да повярват в Принципа на **Божие Бащинство**, отколкото в самия Него. **Той не желаше да Му подражаваме, но държеше да споделим и приемем като свои Неговата вяра и доверие в Отца**. Само това би било достатъчно. Грешките на посланиците, тогава не биха натежали толкова.

Следвайте ме

Това е заключението ми. Когато Учителят ни покани да Го последваме, думите имаха огромно значение, което едва сега, с **помощта на Светия Дух Наставник**, започнах да разбирам. Исус не търсеше от нас да приемем сляпо Учението Му и него самия. Онази заповед - "Следвайте ме", беше нещо повече. Той изискваше да вярваме, така както Той вярваше. Искаше да изпълни волята на Отца, така както Той го правеше: **"Следвайте ме в доверието ми към Отца. Следвайте ме по пътя на пълното ми всеотдаване на дивната Му воля"**. В това е справедливостта на голямата Му заръка.

Не се отдалечавайте от човешкото в Исус

През тези размирни години, чада мои, следях с нарастваща тревога, как вашите наставници, някои вече починали, всички те мои събратя, посланици, издигаха Исус от Назарет до висотата на един престол, който бе недостижим за скромните смъртни. **Христос наистина е Словото и Синът на живия Бог, който е Творецът на Вселената. Той е Бог и като такъв, трябва да Му Го признаем.** Безпокои ме обаче факта, че вярващите, зле наставлявани, забравят и се отдалечават от човека Исус Христос. Той направи от себе си човек. Живя като човек и ние Му принадлежахме, както и Той на нас. **Не допускайте теологията да хвърли сянка и изтрие от сърцата ви прекрасната природа и човешките качества на Пресправедливия Назарянин.** Павел Го назова Първосвещеник. Но Павел не Го е познавал. Независимо, че бе най-религиозният човек, който се е раждал на този свят, **Исус говореше и учеше не като духовник, а като мирянин. Именно затова тълпите го разбираха и вървяха след Него.** Какво противоречие! Новата Христова Църква се стреми усърдно към йерархията, като определя степени между водачите и засява семената на свещеничеството във всички църковни общини. **Нима не ви е ясно, че висшият религиозен наставник от когото бе изградена тази Църква, беше мирянин в своето обръщение към църквата.**

Поставете на престола Сина на Отца, родения от Бога Син и погледнете в далечината на епохите. Ще забележите, че ходът на времето през вековете ще се обърне против вас. Ще дойде денят, в който Исус ще бъде превърнат в една Божествена мистерия. Не това е нужно и ни подхожда. Без да забравяте дивната Му природа, опитайте се да вникнете в Неговата зависимост на човек. Исус плака, както и вие. Исус бе весел и се радваше на живота, както бихте го направили и вие. Познанието на човешкото у Христос е онова, което ще ви накара да се почувствувате напълно отъждествен с Неговите съмнения и терзания. В това сте като Него. Оставете теологията за тези, които претендират да проникнат в непроницаемото. Аз ви обявявам, чада мои, че ако религията се раздели с Исус Човека, тя ще се лута загубена и забъркана в нескончаеми словесни битки. Казвам ви, че наистина всичко, социалните размествания, материалните промени, религиозният ревизионизъм на цялата цивилизация ще изстрадат една радикална промяна, ако живата Исусова религия бъде заменена от някаква теология в името на Христос. **Не се опитвайте сляпо да го имитирате, но не забравяйте също така, че Той бе един от хората.** Той бе човек, който по-късно в хода на възплътения Си в тяло живот, бавно и постепенно придобил съзнанието за истинния си произход, същност и Божествена съдба. Исус се издигна до Божествеността от несъвършеното стъпало на смъртния човек. Не забравяйте това никога! Налага се, прочее, да предприемем същото пътуване и да изменим същия път. Никога не ще съумеем да го направим както някои претендират, във Вселенския мащаб. Да бъдем по-скромни, любими чада. Нека признаем нашата условност на слаби човешки същества и да не се опитваме да проникваме в Божиите загадки. Нека да оставим това разкритие за Светия Дух Наставник.

Религията на Исус и християнството на Павел

Поради всичко, което съм написал и разбулил в тази разновидност на Завещание, аз, Йоан Зеведеев, Презвитер на Ефес, съм принуден да призная, че църквата, на която принадлежа, е една измама. След възбудата ни от Петдесетница, Петър ни доведе до учредяването на една нова религия, основаваща се на паметта на възкръсналия в Славата Си Христос.

По-късно апостол Павел щеше да преобрази това Благовестие в Християнство. Една религия, към която щеше да присъедини своя теологичен замисъл. Това бе втората, при това, драматична грешка. Ако Благовестието за Царството имаше като фундамент **личния опит и пример на Учителя**, християнството нямаше да изразява изключително религиозния опит на Павел. Разбирате ли сега моята мъка? **Какво ще стане с вас и утрешните**

вярващи, ако не се поправим навреме? Колко се писа за живота и учението на Исус. Включително това, което наричат Евангелие от Лука, не е нищо друго освен отражението на мислите и насоките на Павел. Вие знаете неazole от мен, че Лука, един лекар от Антиохия, бе езичник, който прие Християнството под въздействието на пламения Павел. Това се случва седемнадесет години след Възкресението на прекрасния Учител от Галилея. Оттогава Лука започнал да събира много от напътствията на своя наставник, Павел, като възприел идеята да напише три книги за Исус и Християнството. Когато Павел починал, Лука се посветил изцяло "на редактирането на книгата за живота на Исус, такъв какъвто Павел му го бе описал. Смъртта го изненадала след десет години, когато е бил пред завършване на втората от тези книги, позната днес като "Деянията на апостолите". Евангелието от Лука е следователно, Евангелие според Павел. Не се мамете. **Анализирайте писанията на Павел и вижте колко настрани са те от онова, което наистина беше проповядвал Божият Син.** Павел проповядваше за един Христос, боготворен, Първосвещеник, седнал отдясно на Отца. Павел и Лука забравиха Исус от Назарет, човека, преследван приживе. Човекът, който принадлежеше на Бога, в което никой не се съмняваше. Той беше поставен на най ниското стъпало на творението, за да открие пътя към Божествеността. Каква бе поуката на Учителят. Излиза абсурдно да подражаваме на Христос Господа, когато нито можем, нито се опитваме да приличаме във всичко на земния Исус. Нека изпълним най-напред своята мисия като човешки същества - да бъдем Човеци, и после да изкачим върховете, които докосват Божествеността.

Друга трудно поправима грешка

И все пак, не е редно цялата вина за тази достойна за оплакване обстановка, да се хвърля върху Павел. Други преди него, и аз между тях, писаха за Исус, като пропуснахме да опишем възвишените Му изяви на човечност в ежедневието. Причината, както вече отбелязах, бе в грешката, че ние се надяхахме в скорошното Му завръщане, за да доведе докрай своите работи по установяването на Царството Божие. Забравихме човешкото Му лице и представихме пред вярващите образа на Христос в Славата на Неговото възкресение, истински Бог. Това бе грешка, при това трудна за корекция. Защо не се предпазихме навреме! Защо не разказахме за детството и младостта Му? Като познавате тези периоди на физическия Му живот, бихте преценили ясно съмненията, тъгата и мъките, които Го направиха досущ като всяко едно смъртно същество. Проповядването Му по време на живота Му бе тясно обвързано с годините му на сирак и тежък труд в Назарет. Това е било време тъмно, изпълнено с неразбирането и недоимъка, които са го обграждали след смъртта на земния Му баща. И днес виждам с отчаяние, че християнските общини се отдалечават от човешкото лице на Учителя. Затова ви казвам, че е добре да вярвате в Господа Христа на Славата, но не забравяйте: Той се е родил, Той е израснал и умрял, като един от нас. Исус с примера си основа религията на личния опит, изпълнявайки волята на Отца, в името на непрекъсващото служене на Човечеството.

За разлика от това, Павел основа една Църква, в която Исус Христос - Господът е мотив и причина за вашето обожание и преклонение. Това ограничи братството на Вярващите. Този кръгозор е само част от Истината. Тя раздвижи написването на словата: "...Идването на Неблагодетивия ще бъде възвестено от влиянието на Сатаната, с всякакви чудесии, знаци, лъжливи предзнаменования, разнообразни лошабини, които ще прелъстят онези, които би трябвало да се порицаят, защото не са приели любовта към Истината, която би могла да ги спаси". Махнете от главите си подобна глупост, защото всички ще бъдат спасени рано или късно. Идеята за вечното проклятие не прави нищо, освен да смъкне статута на Бога. Изтрийте от мислите си погрешното вярване за бързото завръщане на Исуса. Той вече е тук – казах го още в първите редове, **посредством Истинния Дух.** Не търсете белези и знаци за второто Му идване, както ви съветваха Павел и Петър. Злодеянията, беззаконията, несправедливостта, неблагодетивията и влиянието на Лукавия са действителността на един свят като този, потопен в мрака на невежеството и сенките на несъвършенството. Така е било и така ще бъде, докато хората не приемат като свое **Посланието и надеждата за Божието бащинство.** Колко тъжно и мъчително се оказва потвърждението, че родилните напъни на света се осъществиха без нашия принос за разпространението на този велик Принцип. Павел беше принесъл песимизма в християнските общини. Исус никога не е бил песимист. Павел ви говореше за Божи съд и несправедливост. Учителят дойде и ни разкри, че всички сме Божии синове, че бъдещето на човеците е прекрасно. **Човешките същества не са лоши, а слаби. Човечеството не е покварено, а сляпо. Ще дойде обаче денят, когато чистото Учение на Исус ще триумфира.**

Уважавайте себе си и не се подценявайте. Божествената искра във вас е Възвишено продължение на Вселенския Отец

Нашият Господ Исус никога и за нищо не е презирал хората. Благослови бедните и онеправданите, защото те, като правило, са искрени и правдиви. Похвали и богатите, защото не са прахосници. Той ценеше толкова много "Човечеството, че бе на една крачка да стане равен на нас. Не изпадайте в грях да презирате себе си или себеподобните си. **Носете в духа си божествената искра, защото, без съмнение, тя ще се превърне във възвишеното продължение на Вселенския Отец.** Сега, надявам се, разбирате, защо съм неуморим в повторението, че **всички сме братя?**

Възвишеното и несравнимо Учение на Исус

Новата Христова църква досега проявяваше стремеж да проникне и да постигне промени в реда на нещата, като забравяше, че Божият Син по време на физическия Си живот не ни завеща никакви норми за намеса в социалния развой на земната държавност.

Неговата мисия бе религиозна, а религията Му възвишена и несъпоставима с никоя друга. Тя бе религия на индивида, защото носеше белега на непрекъсващото индивидуално търсене, което само по себе си е изход за повечето човешки затруднения, разбира се чрез подбор, като преценява проблемите на човека. Религията не премахва грижите, предубежденията, които потискат човека, въпреки че ги попива и просветлява. Всъщност религията, чада мои, унифицира личността, за да може да се приспособи към човешките потребности. Нали знаете, че действителността има три лица: фактите, идеите и отношенията. Така да бъде, аз твърдя, че религиозното съзнание определя тези три реалности като наука, философия и истина. За философията, тези дейности са дефинирани като разум, мъдрост и вяра. За нас, които познахме Исусовата религия на живо, това напредничаво разбиране на заобикалящата ни действителност бе равнозначно на скъсяване на разстоянието до Бога. **Да откриеш Отца, е възможно само чрез индивидуалната опитност на духа.** Тази е основата на християнската религия: **едно самотно приключение през житейските морета на безветрието или на бурите.** Ние сме създадени за да търсим и изследваме себе си, а това не е нищо друго освен да търсим Бога-Отец. Религията не е социален компромис, нито колективно споразумение с отстъпки, където мнозинството зачита с уважение онова, което малкото вярващи приемат за добро или лошо. **Истинската религия е винаги едно индивидуално откритие, плод на хиляди препъвания, падания, грешки и успехи.** Мислете със собствения си ум, дори с риска да останете встрани от другите, като инакомислещи. Нищо по-полезно за душата не би могло да има **от собствените ви открития.** **Ако действително се постараете упорито в търсенето на Бога, позицията ви ще е доказателство, че вече сте го намерили.**

Вие носите Бога във вашия дух

Вероятно ще се запитате защо се връщам отново върху същия проблем. Защо Йоан, Презвитерът Ефески е сякаш обзет от страстното желание за личното търсене на Бога? Нима е отегчен от добронамерените насоки на духовните водачи? Защото виждам с тревога, че мнозинството от вярващите се отдава искрено и предано на цяло "съзвездие" канони, забрани, като изолира достъпа на чудодейната сила на собственото си създание... Какво всъщност е съзнанието? Нима сте забравили, че човешката мисъл може да достигне най-високите върхове на осъзнаване на явленията.

Нима не си спомняте, **че божествената искра се настани във всеки от вас, защото бе творение и милост на Отца.** Бог живее в душата на човека. **Затова и имате священото право на избор, на съждение, на преценка, на търсене на своето Божествено "Аз".** **Вие носите Бога в себе си.** Защо е необходимо да се покорявате на богословските внушения, на чужди мисли? Излезте смело в света. Участвайте в изявите на духовните интереси на Христовите общини. Не позволявайте да ви обезличава прекалената строгост на йерархията. Над вас започват да натежават повече задължения, отколкото права. И което е най-тъжно, **основното изначално право, да сте синове на Небесния Отец, е забравено или потулено.** **Който открие за себе си, че е Божи син, не се нуждае от наставления и заповеди.** Най-важната заръка, дори единствената, е скрита в това право: **Да бъде според Волята**

на нашия Отец! Който открие в себе си, че е син Божи - обича себеподобните си (приятели и врагове) и спазва законите на Природата. Който направи своя обнадеждаваща реалност човешкото Братство, няма собствен багаж. Божията любов възнаграждава това великодушие изцяло. Който вече е открил дивния си божествен произход и божествена съдба, може да се страхува само от себе си. Това право съдържа в себе си човеколюбив, справедливост и търпимост. Затуй именно ви окуражавам в **личното търсене на Отца**. Когато детето открие един ден собствената си идентичност, нищо не може да се сравни с радостта Му от подобно откритие.

Ето това е, което искам и за което настоявам да се поспрете и забавите по житейския си път, но да разберете, че сте синове на Бога. Какво значение би имало след това, всичко останало?

Напълно обоснован ще бъде тогава вашият въпрос: какви доказателства имаш, Йоане син Зеведеев, че си син на Бога? **Как бихме познали, че Божествената искра тлее в нас, в теб, в мен?** Ще ви дам три признака:

Първият се нарича Любов. Животните са посредствени смъртни, като това ги пази от някои опасности. Но кой би потвърдил, че те са алтруистични, че са готови да жертвуват своите животински интереси, заради другите? Само разумът, в който се е заселила Божествената искра, може да възприеме това отрицание на себичността. Само духът, в който се е заселил Вселенския Отец, е способен да обича безусловно.

Вторият признак се нарича мъдрост. Когато човешкият интелект открие, че духът му е докоснат от Божия пръст, той има условията да приеме, че Природата винаги е нежна и добра.

Третото доказателство се намира в неутолимата потребност на човека да засити своята духовна неудовлетвореност. Погледнете животните! Кое от тях е способно да застане пред Божествеността? Само духът, Получил дивната искра, може да се стреми към Бога.

Вие носите Бога в духа си и това ви прави безсмъртни. Задължени сте да изкачите стъпалата на собствената си еволюция и това развитие към съвършенството ви прави щастливи. Но не се самозалъгвайте: това натрупване на опит е индивидуално. Дали ще бъде посредством дивната светлинка, живееща във всеки от вас или не. Вие ще се изкачите до шедрата и духовна обич. Чрез този дар на Бога ще разпознаете моралните ценности и Вселенската доброта поведени от Божията ръка, посредством **Неговия посланик, живеещ във вас**, ще различите доброто от злото, човешкото от Божественото, времето на Вечността и Истината от грешката. Хората около вас, различните религии на Човечеството, заедно с преиначеното богословие могат да ви повлияят да забравите Божията искра, приютила се във вас. Въпреки това, рано или късно, Божието дихание ще събуди съзнанието ви и ще направи възможно великото ви откритие. **Чуйте гласа на Пратеника, който се е настанил във вас. Той очаква събуждането ви ... очаква въпросите ви.** Именно Той е Той. Той е откритието ви. За какво биха послужили отегчителните проповеди за любовта, за предаността, за справедливостта, за целомъдрието, за кръщението или разкаянието, ако не сте се **научили да разговаряте със звездния Пратеник, настанен във вас?** В този диалог ще се научите да разпознавате и да цените красотата, радостта, любовта и особено обнадеждаващото Ви бъдеще, което ви чака. Нито науката, нито философията, нито дори теологията биха могли да поставят своите атрибути върху везната и още по-малко да припишат бащинството си над вашия дух. Ние, юдеите, съумяхме да създадем една религия на върховната нравственост. Елините обожествиха красотата. Павел и последователите му издигнаха основите на религията, стъпила върху вярата, надеждата и човеколюбието. Никой, при все това, не ни разкри Звездния Отец... освен Исус Праведният. **Единствен Христос разтвори очите ни за същинското Братство, като изпрати сигнал, в дълбините на сърцата ни, че там е голямото съкровище.** Това е религия, споена с обич. Търсете Божия Пратеник във вас. Останалото ще получите допълнително. Страхувам се за вас и за новата Исусова Църква, защото ома тенденции за опасен уклон към властта и човешкото удобство и благоприличие. Тази Църква, чеда мои, е мъртвородена. Възкресете я вие, като поставите в центъра на вашия живот единствено идейното начало и най-значимия принцип: **Божественото бащинство на Небесния Отец върху всеки човек и от тук произтичащото Братство между хората** - това, което ние Исусовите апостоли не съумяхме да разбуним.

Възкресете я вие, като поставите в центъра на вашия живот единствено идейното начало и най-значимия принцип: **Божественото бащинство на Небесния Отец върху всеки човек и оттук произтичащото Братство между хората!**

КОЙ Е АВТОРЪТ И НЕГОВОТО КРЕДО?

Хуан Хосе Бенитес е роден в Памплона през 1946 г. Завършил е Информационни науки в престижния Университет на Навара. Започнал е работа като изследовател в окултната тематика през 1972 г. Посветил е повече от 20 години на продължаващите и до днес свои изследвания - основа за написването на повече от тридесет книги. Те са посветени на смущаващите и привлекателни феномени, доказващи скритите нишки на обвързаност на нашата цивилизация, не само с предшестващите ѝ в тази планета, но и с онези, които са

били и са във вселенския им контекст. Затова се счита за европейски автор, притежаващ най-голям брой творби на тази тема. Като специалист в тази тематика, той е разпитал над 10 хиляди очевидци - притежатели на факти или дори "следи" от намеса на странни фактори, нямащи обяснение в ординерен план и след това публикувал хиляди статии и очерци, които са "трохите" на постигнатото от него, говорил е на стотици конференции, пропътувал е над 3 милиона километра, за да потърси свой отговор, често изстрадан, на най-противоречивите загадки, които тежат над Човека. "За тези Мистерии - признава той, за които всеки път, след поредното частично разкритие, ние знаем все по малко..." През август 1992 година е водил първия университетски курс в Ел Ескориал относно неидентифицирани обекти.

Неговите творби и изследователско творчество е допълнено чрез средствата на белетристиката, като инструмент за отражение на космогоничното му веруване за Вселенското Братство на Разумните Същества. Именно от тази отправна точка можем да гледаме на плодовитото му творчество с толкова много заглавия.

Според мнението на четящата публика, Бенитес е един от най-изтъкнатите писатели в тази тематика. Накратко, бестселърите му носят следните заглавия: "Троянският кон"(внимание, да не се смесва с едноименното заглавие на Джон Кил), "Загадката на светата Дева от Гвадалупе", "Върхът на айсберга", "Другият бряг", "Астронавтите на Яхве", "Бунтът на Луцифер", "Завещанието на свети Йоан", "Славата на маслиновото дърво" и много други...

В "Завещанието на свети Йоан", най-младият от Исусовите апостоли и най-дълго живелият от тях, стогодишния Йоан Зеведеев, презвитер на една от седемте раннохристиянски църкви написва своето последно послание до нас. Защо никога, никога, преди Бенитес, не е публикувал въпросното "Завещание", което е всъщност Йоановият Завет за Христовата истина?

Изминали са 73 години от онзи ужасен ден, 7-ми април на 30-та година, денят Разпети Петък и онази Неделя на Славата на Исусовото Възкресение, когато Йоан прозрял, че грешките на едни или други създават реална заплаха от деформация на великото Послание Христово. Старецът, когото Исус бе назвал Синът на Гърма, чийто сетен час приближавал, е знаел това и се одързостява да разкрие Онова, което Никой - нито самият той дори не бе посмял преди това да обяви пред света.

Евангелистът изповядва грешките си и онези на събратята му, които сасенатрупали във времето: грешките на основоположника на видимата Църква - Петър; тези на първия реформатор Павел от Тасос, който след години я структурирал по своя замисъл.

Тази творба няма претенциите на исторически документ, апо-скоро едно космогонично виждане и вникване в същността на Божествеността на всичките и йерархични нива -едно чудесно прозрение на Йоан, което го прави нещо повече от наш съвременник, по-скоро футуролог на ХХI-я век.

В исторически план, ние ще открием бележки за житейския път на апостолите-ученици като Матей, Симон Зелотът /Радетел/, Вартоломей /Натанаил/ и Тома Скептика при други народи и земи. За Андрея Първоназования, брат на Петър, тръгнал по пътищата на проповядването през Армения, Мала Азия и Македония и завършил земния си път в Патра на кръста. За пътя на Петър през Коринт до Месопотамия, като прокламира Благата вест и поставил външните основи на новата църква. За смесването на понятията относно месианската същност на Исус, в което Петър не е имал съмнения до последния си час. За влиянието му върху младия Йоан Марко, юношата, 38 години след разпятието написва своето Евангелие, според внушенията на Петър, който без да види окончателната редакция, издъхнал на разпятието в Рим. Последните му новини за Натанаил са били от преди 73-а год. от н.е. и са идвали от Индия. От Изидор, Йоан научава, че Матей Леви намерил края на земния си път в Лизимахия /Тракия/ от ръцете на римски палач, след като обиколил Сирия, Кападокия, Галатея и други провинции на Империята. Не се казва за датата, но се похвалява неговия ученик Изидор, че спасил ръкописите на Матей и избягал при обсадата на Йерусалим от войските на Рим. За едно с този запис, Изидор изнесъл четири пети от свитъка на онази история, която по-късно ще наречем Евангелието на Марко. Симон Зилотът, след горчиви и безполезни дискусии с Петър, е тръгнал за Александрия, придружен от вярващи в Исуса гърци, проникнал в сърцето на Африка, следвайки бреговете на Нил, проповядвал вселенското Бащинство на Отца. "Сърцето ми подсказва - пише Йоан, че тленните му останки почиват там, където го е завела волята на Духа-Наставник, в дивите гори на нубийския юг."

Близнаците Алфееви починали редом до ладията и своите мрежи, там при бреговете на Тибериадското езеро, където са се родили. Тома Мислителят, като не успял да постигне мечтаното обединяване на първичния апостолски колегиум, избрал пътя на индивидуалното проповядване в Северна Африка, Кипър и Сицилия чрез името Христово. Римляните го залавят в остров Малта и го екзекутират. "Въпреки усилията ми - пише презвитерът на Църквата в Ефес, не успях да се запозная със Записките му относно

Исусовите наставления." Справедливият Яков Зеведеев, по-старият Йоанов брат, загинал от сабята на Ирод Антипа, 14 години след Разпятието Христово. Йоан спасява вдовицата на Яков и се оженва за нея. През последните 20 години от неговия живот, внучката му се грижи за неговото "остаряло и ненужно тяло..."

И накрая, въведението на Хуан Хосе Бенитес, че това Йоаново свидетелство не е плод на въображението му и че твърденията в него си имат предистория в едно разкритие, подарено на света преди половин век и пазено до днес във Фондация "Урантия". Заедно с това авторът благодари на въпросната Фондация, заради позволенията ѝ да ползва нейни източници, единствената възможност да се докоснем в тази книга. Църквата също е познавала това откритие, но го премълчала или отрекла съдържанието му, по същия начин, както "настанилите се в светската власт хора само благославят и правят своето, което им носи блага".

От преводача

ХРИСТОС И НОВАТА КУЛТУРА

- няколко съждения

1. "Бог е баща на всички хора, и след като Отец е един за всички и **Божият бащинство** съществува, значи хората са братя и **равнопоставени в своя стремеж към своя баща.**"
2. Благовестието за Царството Небесно, донесено от Христос, е било заменено с благовестието за Божия произход на Исус.
3. Нещо повече, допусната бе йерархия в обичаята към Бога.
4. Христос говори, че хората са синове на Божията слава, а не чада на Лукавия.
5. Духът не избира. Той се разпростира по равно върху всички смъртни, вярващи или не, така както слънчевата светлина огрява света без спазарявания и без да прави различие.
6. Двадесет века работа във външната Църква, основаване и реформация на нейните външни одежди, **без да се докосне същността**, породила необходимостта от църква въобще като институция. Самите апостоли са постъпили като земни човечеци - за съжаление не така както им е било доверено, а може да се каже като глупави прислужници, които са се разбрали помежду си да проповядват.
7. **Словото на Исус трябва да блесне такова каквото е било, за да може да се тръгне по истинската пътека на това Учение. Досега човечеството не познава истински Учението, което Христос е проповядвал, то познава само християнството, като модел наложен от учениците.**
8. **"Зная, че Духът на истината води ръката ми върху този ръкопис."** Само на написалия това може да се вярва.
9. Скрытото до днес бащинство на Вселенският Отец трябва да бъде разбудено. Последицата от него, братството между човечите трябва да изплува и да се прояви, за да преобрази идните цивилизации.
10. Животът, смъртта, възкресението на Учителя са най-доброто доказателство, че вярата, доброто и истината ще превъзмогнат и ще поправят извършеното от силите на злото.
11. Христовата религия е религия възхваляваща живота, която ни изпълва с вяра, с надежда и любов. Религията, която Христос изповядваше имаше в основите си мир и радост, поради неминуемото допусане за едно ново - вече духовно съществуване.
12. Животът, смъртта - всяка човешко същество се интересува от това какво го очаква, какво ще му се случи отвъд линията и какво представлява самата линия, наречена "смърт"? Христос дава отговор и може би това е била една от задачите, които е трябвало да изпълни - да покаже какъв е истинският произход на човека - божествен, че след смъртта на тялото, божествената същност в човека, тъй като е вечна, остава. Тоест "възкресението" не е мит, създаден от учениците на Христос, а факт, който доказва божествения произход на всеки човек, не само на Христос.
13. Животът е вечен, смъртта само е преход, смъртта всъщност е възкресение или продължение на съществуващата божествена част във всеки човек.

14. Учението, което Христос проповядва, е да няма страх от смъртта, да се знае, че всъщност животът е вечен, след като самият човек е син на Божественият Отец.
15. "Книга на мъртвите на древните египтяни" и Учението на Христос - **изворът** е един и същ.
16. Колко малко всъщност е разбрало съвременното човечество от словата на Христос. А когато някой започне да ги прилага той разбира какво са всъщност.
17. Словата на Христос и делата на съществуващата като институция църква са две различни неща. Едното е живото оригинално чисто слово и Учение, **истинската доктрина на Христос**, проповядвана от малцина в истинския ѝ вид. Другото е моделът на адептите, учениците, обикновените хора, които проповядват така както са разбрали Учението с ума, външно.
18. Учението изнесено от Христос не бива да се отъждествява напълно със съществуващата като институция "християнска църква" и фарисейското приложение на написаното в т.нар."Нов завет".
19. **Учението изнесено от Петър Дънов Учителя, това е Христовото Учение в неговият най-чист вид.** Учителят е един и това е Христос. Петър Дънов (Учителя) не бива да се отъждествява изцяло с Учителят - Христос, въпреки че едното е проявление на второто според делата и изнесените беседи. Учителят Христос е един и лавината от "учители-гуру" през последното столетие само пречи на осъзнаването на последното. Да се смесва името на Петър Дънов с тези на нароилите се лъжеучители окултисти, това само допринася за неразбирането на Христовата същност на изнесените беседи и да се счита неправилно изнесеното от него учение като научно популярен окултизъм. **Запазването на триединството Бог-Отец, Син и Свети Дух (на Истината), без доверяване на каквито й да е "учители" е най-добрият изход за в бъдеще.** Изнесените беседи на Учителя, тоест Петър Дънов са толкова далеч от станалия популярен през последните два века окултизъм, и толкова близо до изначалното Христово Учение проповядвано от самия Христос. Не би трябвало да се пречи да се види съществената разлика и това с което самите беседи изнасят едно чисто Христово Учение. "Не се наричайте учители, защото един е вашият Учител." (Христос)
- "Учение на господин Дънов няма. Има едно Божествено Учение, което ми е известно. То е великото Божествено Учение за живота." (Петър Дънов)
- "Какво искам от вас, сегашните хора. Искам да търсите Господа, а не мене." (Петър Дънов)
20. **Учението на Христос започва своето истинско и вярно разпространение след двадесет века забавено развитие във външната църква, от България, чрез Беседите изнесени от Петър Дънов.**
(Това твърдение би станало възможно, само ако се спази изпълнението на предишното.)
21. На тези беседи, съдържащи Учението на Христос трябва да се гледа не само като национално наследство, а като интернационално богатство. **Бъдещето на човечеството е свързано с Христос, вярното и истинско приложение на Словото Му.**
22. За тези, които подреждат и класифицират Учителят и Учителя, нека знаят, че самите Беседи на Петър Дънов са най-точният отговор. Каква е била волята на този действащ в тишина, велик българин? И ако е била такава, защо да не я зачитат привързалите се към него като към икона ученици? Кое би им било по-скъпо, неговата воля или неговия образ в очите им? **Волята на всеки един, който се опитва да направи нещо на този свят, за да облагороди земята е свята.** А Учителя наистина създава един кръг от слушатели, само част от които разбират и прилагат. Другите външните ученици и слушатели не са можели всичко да разберат. Те пък също допринасят за физическото и външно съхранение на Беседите.
23. Пред волята на Учителя всички трябва да са единомисленици, да я зачитат. **Каква е била Волята на Бейнса Дуно?**

Каква е била Волята на Учителят-Христос?

"Ако днес дойде Христос на земята, сам ще се чуди, как са могли хората да изопачат учението му" (Из Беседите на Учителя)

Ако днес Петър Дънов (Учителя) дойде в България и чуе какви приказки се разпространяват за т.нар."дъновизъм", сам ще се чуди как са могли българите да изопачат до такава степен съдържанието в Беседите.

Каква е била Волята на Петър Дънов (Учителя)?

24. Нищо чудно, противодействащата сила на Учителят и на Учителя е една и съща, макар че тя си служи чрез различни носители. В различни времена и различни народи. Наистина глупостта и фарисейството са интернационални, но избраните народи при които се случват идването на Учителят и Учителя са юдейския и българския.

25. Христос го наричат "Учителят" тези, които не прилагат истински Учението Му. Апостолите Петър и Павел, създават външните атрибути на онова, което Христос е искал да създаде. Съдържанието, вдъхнато от Христос не успяват да наляят в институцията "Христова църква" поради допуснатите грешки и непрiloжените слова на самият Христос. "Един е вашият Учител, не се назовавайте Учители"

"Учителя" е името, което хората от народа, обикновените слушатели, присъждат на Петър Дънов. Те също ще вникват в дълбочината на неговите Беседи, самите Беседи - живо Христово слово.

"Учителят" и "Учителя", споменават ги толкова често външните ученици, приказки и само думи. Който всъщност разбира и оценя Тяхното дело, не му остава нищо друго освен да работи.

Критиките и празнодумните оценки са всъщност толкова далеч от волята на самия Христос: "Не се взаимно одумвайте, отстранете от себе си склонността да се съдите и осъждате" (Приказката за гредата в околото на ближния). Какво да се каже по този въпрос за Учителя: Прочетете онова, което говори за Христос - Учителят то е достатъчно, надникнете в това, което извършва с оставените беседи, пълни с интерпретации на тема истинско приложение на Христовото Учение.

Волята на всеки, който изгражда е свята и трябва да се зачита.

Волята на Христос, като историческа личност?

Волята на Петър Дънов (Учителя) като историческа личност?

"Който постъпва според истината, отива към Светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога."

По делата им ще ги познаете и смелостта да се изправят да дадат отчет за свършената работа. Би ли могло да не се говори за "Всемирно Бяло братство" и "Всемирен Учител"? А да се говори за мъдростта в Беседите? Да се говори за Христовото Учение, проповядвано от Петър Дънов! Делото на Учителя не бива да се свързва с чудотворства и окултистки брътвежи. **Беседите, които той изнася, това не е окултизъм, както някои се опитват да ги класифицират. Това е Христово Слово, което винаги се е дистанцирало от евтините прояви на окултното учение, което впрочем също не е чист "окултизъм". Трябва са се изтръгне Учението, изнесено от Учителя от душната атмосфера на популярния окултизъм, от неправилно създаденото понятие "дъновизъм", от идеята за затворено окултно общество - само за призвани ученици.** Христос е говорил за хората от народа, по това се различават истинските му последователи от евтините участници в окултния карнавал - продавачи на чудеса-окултисти създали рояк тесни затворени общества.

"Мнозина ме питат, как да се наричат - дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? - **Любовта.** И аз проповядвам любовта. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно и вие можете да се наречете Синове Божии. Как да се наречем Синове Божии? - Това е богохулство! - Не е богохулство." /Петър Дънов./

Бог е баща на всички хора и всеки един е равнопоставен в своя свещен стремеж към него.

Възстановяването на вътрешната истинска Христова църква, след като двадесет века се е развивала в неправилна посока външната църква, това е един процес, който е пряко свързан с България и делото на Петър Дънов /Учителя/.